

DE GEBOORTE VAN JEZUS IN HET LICHT VAN DE HEILIGE KORĀN

Dr. Basharat Ahmad

Ik denk dat het niet misplaatst zou zijn enkele woorden wijden wat betreft de redenen achter deze bladzijden. Door Jezus terug te brengen op een menselijk voetstuk, zou niets verder van mijn hart liggen dan iets af te doen van de liefde, hoogachting en diepe eerbied die hij beveelt. Iedere moslim ziet hem als een ware profeet van God en dat is, volgens een moslim, de hoogste eer. Mijn enige gedachte achter het naar voren brengen aan het publiek van deze conclusies van mijn onderzoek van de heilige schriftelijke bronnen van de islam en het christendom is om alle oprechte waarheidzoekers te bevrijden van wat in mijn gedachten bijgeloof is, puur en simpel. Wanneer de lezers bij deze nederige poging in het belang van de Waarheid enige punten mochten vinden die toch noch duister of niet overtuigend zijn, dan zal ik gaarne verdere vragen willen overdenken en, naar mijn beste kennis, deze verder toelichten.

Ik moge ook opmerken dat deze bladzijden oorspronkelijk zijn verschenen in de vorm van een serie van artikelen in de kolommen van *The Light* van Lahore, India. Dit verklaart de herhalingen op sommige plaatsen.

DEEL I

Hoofdstuk I

Geen voortplanting zonder een paar

Werd Jezus van een menselijke vader geboren? Hoe dwaas het ook op het eerste gezicht moge lijken, het zijn geen weinig moslims, zelfs onder de opgeleide klasse, die deze vraag zowaar serieus stellen. Elke suggestie dat hij dat inderdaad was, zal een gewone moslim zeker verbijsteren. De vraag moet eigenlijk omgekeerd worden, namelijk, "Werd Jezus niet van een menselijke vader geboren?" En het zou een zaak van ontsteltenis en ongerustheid zijn wanneer iemand zou zeggen, "Nee! Jezus werd zonder vader geboren."

Zoals onze waarneming van alledag zou moeten vertellen, bestaat er geen mens die zonder een vader is geboren. Vaderschap is een onmisbare factor van de gehele voortplanting. Het is een natuurwet. Waarom een uitzondering maken in het geval van Jezus? Wie ook met de theorie naar voren komt dat Jezus geen vader had, op hem ligt de bewijslast zijn beweringen van gronden te voorzien, omdat hij ons iets opdringt wat in strijd is met de universele wet van de Schepper. Het is aan hem om zijn zaak hard te maken, anders moet zijn stelling onmiddellijk van tafel worden geveegd. Men kan geen enkel voorbeeld op de wereld aanhalen waar bevruchting mogelijk is zonder mannelijke tussenkomst. In feite wordt er een zeer ernstige smet geworpen op de eer van een vrouw wanneer men zo'n suggestie uit met betrekking tot haar.

In zoverre het de Korān betreft, laat deze universele wet van voortplanting geen uitzondering toe. Boven alle twijfels verheven en in ondubbelzinnige temen legt het Boek neer: *O mensheid, waarlijk hebben Wij jullie geschapen uit een man en een vrouw*" (49:13).

En: *Waarlijk hebben Wij de mens geschapen uit een vermenging van zaden*" (d.w.z. mannelijke en vrouwelijke zaden) – (76:2).

Dit zal voldoen om aan te tonen dat er geen voortplanting mogelijk is zonder mannelijke tussenkomst. Er wordt in feite van het laatstgenoemde speciaal gezegd dat het een veel belangrijkere rol speelt bij de schepping van de mens dat de vrouwelijke tussenkomst: *"Dus laat de mens zich afvragen waaruit hij is geschapen. Hij is uit uitgestort water geschapen, dat tussen de rug en de ribben vandaan komt"* (86: 6-8).

Beslist dit de kwestie niet afdoende? Geen mannelijke tussenkomst, geen bevruchting. En er wordt ook nog gezegd dat alleen wanneer het mannelijk zaad zich toegang verschaft tot de baarmoeder er een geboorte plaatsvindt: *"Hij is het inderdaad Die het mannelijke en het vrouwelijke paar heeft geschapen uit het geslachtszaad wanneer het in de vrouwelijke baarmoeder wordt ingebracht"* (53: 45-46).

Dit laat hoe dan ook geen ruimte voor twijfel open. Volgens de Korān kan de geboorte van een kind niet plaatsvinden, behalve door de interactie van een paar, de vermenging van mannelijke en vrouwelijke zaden. Dit is de wet van God en de wetten van God zijn, zoals de Korān ons elders zegt, onveranderlijk: *"En jij zal geen verandering vinden in de wet van God"* (33:62).

Men kan de absolute onveranderlijkheid van deze specifieke wet opmaken uit het feit dat de Korān het naar voren brengt als een weerlegging van de christelijke leer van de goddelijke zoonschap van Jezus: *"Hoe kan er een zoon van God zijn wanneer Hij geen partner heeft?"* (6:102)

Dit benadrukt wederom de wet der voortplanting via paren, zozeer zelfs dat het zelfs in het geval van God niet mogelijk is dat Hem een zoon wordt geboren, tenzij Hij iemand als Zijn partner neemt. Vandaar dat volgens de Korān de onveranderlijke wet luidt geen geboorte zonder een paar.

Zelfs in het hypothetische geval van God kent deze wet geen verslapping. Stel nu eens dat Hem wel een kind zou worden geboren, zelfs dan zou Hij een vrouw moeten hebben. Er moet een Goddelijk paar bestaan voordat een Goddelijke zoon op het toneel kan verschijnen. Ook Jezus moet aan die wet onderworpen zijn. Hij was een mens en een mens kan niet geboren worden, behalve door een paar – een vader en een moeder.

Er wordt in dit verband veel nadruk gelegd op de schepping van Adam. Men beweert dat Adam zonder vader en moeder werd geboren. Waarom zou Jezus, in wiens geval slechts één factor mist, niet geboren kunnen worden? Het is echter wederom louter een stelling door te beweren dat Adam zonder een vader en een moeder werd geboren, en iets wat enig grond mist, kan niet naar voren worden gebracht om het andere te ondersteunen. Men verraaft een gebrek aan een fatsoenlijk nauwkeurig onderzoek van de Korānverzen wanneer men zegt dat de Korān van hem spreekt als iemand die uit klei is geschapen. Er wordt zonder twijfel gezegd dat Adam uit *toerāb* (stof) werd geschapen, maar elders wordt er van de hele mensheid hetzelfde gezegd: *“Zeker hebben Wij jullie uit stof geschapen”* (22:5).

Men kan deze uitspraak toch zeker niet nemen in de zin waarin die gewoonlijk wordt genomen, namelijk dat er uit klei een beeld werd gemaakt en dat er in dat beeld leven werd ingeblazen en dat Adam zo een menselijke gedaante werd. De Korān zegt dat alle mensen uit stof zijn geschapen en toch weten we dat ze uit mannelijke en vrouwelijke ouders worden geboren. Deze uitdrukking geeft daarom slechts de oorsprong van de mens aan die, kennelijk, niets anders is dan stof. Het is uit stof dat we het voedsel verkrijgen waarvan we leven. Wanneer dit voedsel een chemisch proces ondergaat in het interne systeem van de mens en tot bloed wordt omgezet en dan tot serum en wanneer dit in een ander daarvoor geschikt orgaan wordt ingebracht, dan ontstaat er een mens. Al met al dankt de heer der schepping zijn oorsprong aan stof. Dit is het wat *schepping uit stof* zowel in het geval van Adam als in dat van elk ander mens betekent. Dit punt wordt verder verhelderd in de verzen: *“En Hij begon de schepping van de mens uit natte stof, daarna maakte Hij zijn nageslacht uit een extract van nietswaardig water”* (32: 7-8).

Wanneer stof niet vermengd wordt met water, dan kan het geen gewassen produceren zonder welke er geen dier en menselijk leven kan bestaan. Het is in deze zin dat de wetenschap de uitspraak van de Korān bevestigt dat de mens uit stof werd geschapen. Wanneer men dit in deze zin neemt, hetgeen de enige ware zin is, dan blijft het feit dat er zonder mannelijk zaad geen menselijk leven kan zijn. De vermelding hiervan is in generlei wijze in strijd met de wet dat de mens wordt geschapen uit geslachtszaad. Dit laatste is slechts een hoog ontwikkelde fase in het evolutieproces dat begint met stof. Vandaar dat het argument dat omdat Adam zonder beide ouders was geschapen, ook Jezus zonder vader kon zijn geschapen, in duigen valt.

Hoe het eerste paar van man en vrouw was geschapen, is een vraag die nog in mysterie is gehuld. Er is tot nog toe nog geen bevredigende oplossing naar voren gedragen. De theorie doet de ronde dat er in het begin een soort in de schepping was die het midden hield tussen een mens en een aap. Toen het nog een trede opklom in de evolutieladder, nam het de vorm aan van een mens. Toen het degenereerde, transformeerde het zich in een aap. Volgens sommigen verwijst het vers van de Korān, *“Verander in verachte apen”*, misschien naar zo'n fase in de evolutie van dierlijk leven. Hoe het ook zij, het feit blijft dat zelfs het eerste paar het product was van de vermenging van de geslachtszaden van het mannelijke en het vrouwelijke. De Korānische wet dat een mens uit een paar van een man en een vrouw wordt geboren, blijft nog steeds gelden. Jezus kan geen uitzondering zijn op deze wet. Het moet een menselijke vader hebben.

Hoofdstuk II

De geboorte van Jezus vergeleken met die van Adam

De algemene gedachte identificeert Adam echter als de eerste mens en het verhaal luidt dat God als eerste een menselijk beeld uit klei maakte en daar toen leven in blies. Zo werd de eerste mens geschapen. Net als een ordinaire pottenbakker bewerkte God eerst geschikte klei en vormde daaruit de menselijke gedaante. Men zegt dat de woorden, *“Hij schiep hem uit klei*, hierop zinspelen, terwijl de daarop volgende woorden, *“En toen beval Hij hem, Wees! En hij werd”*, in de betekenis worden genomen dat er leven of een ziel werd geblazen in dat kleiwerkje. De woorden in kwestie laten een dergelijke interpretatie echter niet toe. Het woord *chalaqahū* (Hij schiep hem) voltooit duidelijk het hele scheppingsproces van Adam, lichaam en ziel. Wanneer er wordt gezegd, *“Hij schiep hem”*, dan hoeft er klaarblijkelijk geen sprake meer zijn over de schepping van Adam. Het zou daarom van de kant van de Korān overbodig zijn om te zeggen dat God daarna leven in hem blies. *Chalaqahū* heeft hem reeds helemaal doen ontstaan, en daar is hij met vlees en bloed. Er is al leven in hem geblazen. Het is dus niet correct om de woorden, *“Wees en hij werd”*, te interpreteren als te duiden op het

proces van het inblazen van de ziel. De ziel was reeds in Adam geblazen, anders zou het woord *chalaqahū* niet voor hem gebezigd kunnen zijn geweest.

Men kan zich afvragen waarom het geval van Jezus dan vergeleken wordt met dat van Adam. Als een ongewone geboorte niet het punt van overeenkomst tussen beide vormt, in welk ander opzicht wordt Jezus dan vergeleken met Adam? Wanneer we enigszins nadenken over de woorden van dit vers, dan zullen we in staat moeten zijn deze ogenschijnlijke moeilijkheid te overbruggen. Het vers vergelijkt Jezus in twee opzichten met Adam. In de eerste plaats werden beiden uit klei geboren. Ten tweede worden beiden iets na de geboorte onder het Goddelijk gebod, "*Wees (kun)!*". Het woord *thumma* houdt duidelijk een volgorde in waarin de twee zaken zich afspeelden. Als eerste gebeurde de schepping van beiden. *Daarna* vond vervolgens die andere zaak plaats in welke Jezus ook zeer op Adam leek. Het eerste punt van overeenkomst is niet moeilijk te begrijpen. Volgens de Korān is klei de oorsprong van alle mensen. Zowel Jezus als Adam leken dus in dit opzicht op elkaar dat ze, net als alle andere mensen, uit stof zijn voortgebracht. Dit is zeer duidelijk. Maar wat was die andere zaak in welk opzicht Jezus ook met Adam wordt vergeleken. Het vers zegt dat God tegen beiden *Wees!* zei en beiden dan iets werden. Wat was dit iets? Om hier achter te komen, moeten we een ander vers van de Korān in ogenschouw nemen, waarin het doel van de schepping van Adam wordt gegeven, namelijk: "*Ik wil een afgevaardigde op aarde maken*" (2:30).

Het Goddelijk doel met betrekking tot Adam was dus dat hij Zijn *kalief* of afgevaardigde op aarde moest worden. En wanneer God een bepaalde zaak wil, wat is dan de manier om dit te doen? Hij zegt simpelweg *Wees!* en die zaak wordt volbracht. Zo zegt de Korān: "*Wanneer God een zaak wenst, zegt Hij simpelweg, Wees! en het wordt volbracht*" (36: 82).

In het vers in kwestie dat Jezus met Adam vergelijkt, wordt deze zelfde uitdrukking gebruikt. God had een vastomlijnd doel, zowel in het geval van Adam als van Jezus. In het geval van Adam weten we wat dat doel was. Hij moest de afgevaardigde van God worden en werd dat ook. En zo werd ook Jezus de afgevaardigde van God op aarde. Dit is het tweede punt van overeenkomst tussen Adam en Jezus.

Nu komt de vraag, wat is de achterliggende gedachte achter deze vergelijking tussen Jezus en Adam en met welk oogmerk werd deze vergelijking gemaakt? Zoals de context zal aantonen, is de gedachte dit, om de christelijke leer van de goddelijkheid van Jezus te weerspreken. Om die goddelijkheid te bewijzen, is de Kerk van mening dat Jezus op bovennatuurlijke wijze was geboren, namelijk uit de Heilige Geest. Maar niet zo, zegt de Korān. Hij werd geboren zoals Adam was geboren, uit stof, de gemeenschappelijke oorsprong van de mensheid. Hoe kan hij dan goddelijk zijn? De Korān moest op zijn geboorte wijzen, omdat het op grond van de theorie van zijn geboorte was dat de christenen zijn goddelijkheid baseren. Zij zeggen dat die bovennatuurlijk was en Jezus daarom goddelijk was. De Korān geeft hen van hetzelfde laken een pak en verwerpt juist die bovennatuurlijkheid van zijn geboorte. Het zegt dat hij, net als elk ander mens, op de gewone wijze was geboren, namelijk uit stof. De hoofdsteun van de goddelijkheid van Jezus valt dus in duigen. Hij was geen God of de zoon van God, zegt de Korān. Hij was slechts de afgevaardigde of profeet van God, net zoals Adam dat was. Het vers somt dus twee zaken op. Het weerlegt de christelijke leer van de goddelijkheid van Jezus. Het geeft ook de juiste status van Jezus aan, namelijk dat hij een menselijk wezen was en een profeet van God. Dit is exact de status die een vooruitstrevende vleugel van de Kerk, bekend als de Modernistische Beweging, aan hem toeschrijft: "Jezus was in elke zin van het woord een mens, lichamenlijk, verstandelijk en geestelijk. Hij was slechts in die zin de zoon van God in welke elk mens de zoon van God kan worden, namelijk in een morele en geestelijke zin." Wat een letterlijke bevestiging van het Korānvers: "*De gelijkenis van Jezus is bij God waartijk als de gelijkenis van Adam*". Dat wil zeggen dat hij in elke zin van het woord menselijk was, zoals de Modernisten het stellen. "Hij beval hem, *Wees!* en hij werd". Met andere woorden, hij was slechts de afgevaardigde van God, of, om het in de woorden van de Modernisten te stellen, de zoon van God in morele en geestelijke zin.

Wanneer men dit vers interpreteert als een verwijzing naar de ongewone geboorte van Jezus, zoals sommige moslims doen, dan onderschrijft men juist dat argument van de Kerk, dat dit vers omver tracht te werpen. Wanneer Jezus werkelijk op een bovenmenselijke manier was geboren, dan moest hij ook bovenmenselijk van aard zijn geweest. Het hele punt van het argument van de Korān is dat Jezus op zeer menselijke wijze was geboren en dat hij dus niets anders dan een mens kon zijn geweest. De geen-vader theorie neemt de hele bodem weg uit dit argument en is daarom anti-Korānisch.

Zelfs als we nu even de algemene gedachte van de *mulla's* zouden aannemen dat de eerste mens letterlijk uit klei was gemaakt in de vorm van een beeld waarin leven werd geblazen, dan verschaft dit hoe dan ook geen ondersteuning van de geen-vader theorie van Jezus. Hetzelfde vers waarop de *mulla's* zijn kleibeeld theorie baseren, brengt in zoveel bewoordingen naar voren dat terwijl de oorsprong van de mens uit klei is, alle daaropvolgende voortplantingen op de gewone wijze plaatsvinden, namelijk door menselijk zaad. En Jezus valt in deze laatste categorie, zoals het vers zegt: "*De schepping van de mens begon uit natte stof, daarna maakte Hij zijn nageslacht uit een extract van vuil water*" (32: 7-8).

Wat dus ook de verschillende vermoedens zijn met betrekking tot de schepping van de eerste mens, de universele wet van voortplanting die in het tweede vers wordt genoemd, laat geen uitzondering toe ten gunste van Jezus. Het is onmogelijk te begrijpen hoe men, met deze expliciete Goddelijke wet voor ogen, beweert dat Jezus *niet* uit menselijk zaad was geboren. Zijn de wetten van God voor enige verandering vatbaar? Absoluut niet. “*U zult geen verandering vinden in de wet van God*”, zegt de Korān. De wet is neergelegd en moet zijn loop hebben, ongeacht personen. Het is onveranderlijk en moet, net als op ieder ander, ook op Jezus werkzaam zijn.

De Wet van Oorsprong en de Wet van Voortplanting

In feite wordt elk soort in de schepping door twee wetten beheerst – de Wet van Oorsprong en de Wet van Voortplanting. Neem het geval van een gewone tarweplant. Het groeit uit een tarwekorrel. Dit is de heersende wet. Maar hoe zit het met de eerste plant, toen er nog geen tarwekorrels waren? Hoe groeide dat? Kennelijk op een of andere wijze die het begrensde verstand van de mens nog niet kan begrijpen. Evenzo is de oorsprong van elke scheppingsvorm gehuld in mysterie. Maar wanneer eenmaal een bepaald ding aanvang heeft genomen, ongeacht hoe, dan bestaat er geen mysterie meer omtrent de vemenigvuldiging ervan. Het volgt een vaste onveranderlijke loop – tarweplant uit een tarwekorrel, gerstplant uit een gerstkorrel. Het is op deze twee wetten dat de Korān wijst met de woorden, “*God schept voor het eerst en Hij herhaalt*” (85:13). De botanische wetenschap kent geen enkel voorbeeld van onderbreking of overtreding van deze wet van voortplanting, die alomtegenwoordig is. Mensen, vogels en dieren – het omvat elke en iedere scheppingsvorm. De oorsprong van dingen moet op een of andere ongewone wijze zijn gebeurd.

Maar dit is geen argument om de mening van een ongewone geboorte van een individu in de voortplantingsketen voor te staan. De eerste mens mag dan zonder menselijk zaad ontstaan zijn, maar die privilege eindigt met de eerste mens. Toen de Wet van Oorsprong zijn werk had gedaan, kwam de Wet van Voortplanting aan de beurt en in het geval van de mens is die wet in de woorden van de Korān: “*Daarna maakte Hij zijn nageslacht uit een extract van vuil water*” (32: 8). Jezus was een mens. Hoe zou hij deze uitdrukkelijke wil van de Heer kunnen negeren? Ook hij moet geboren zijn uit *een extract van vuil water*.

Bovendien zijn dit de enige twee wetten der schepping – de Wet van Oorsprong en de Wet van Voortplanting. Er bestaat geen derde wet zover het licht van de Korān ons leidt. Jezus moest aan een van deze twee wetten onderworpen zijn geweest. Wanneer we het onmogelijke zouden aannemen dat hij volgens de Wet van Oorsprong was geschapen, dan zou hij zonder vader en moeder geboren moeten zijn, want zo ontstond de eerste mens. Maar we weten dat hij een moeder had. Hij werd dus niet volgens die wet geschapen. Er blijft slechts de andere wet over, die van voortplanting, die luidt dat de mens uit een man en een vrouw wordt geboren. Hij moest aan deze wet onderworpen zijn geweest en moest zowel een vader als een moeder hebben gehad.

De Korān zegt wanneer die spreekt over Maria, de moeder van Jezus: “*Toen ontving zij hem (Jezus)*”. Laten we nu zien hoe in het licht van de Korān *conceptie* plaatsvindt. Het Boek zegt: “*God is het Die jullie schiep uit hetzelfde soort en uit hetzelfde soort maakte Hij zijn partner, opdat hij zich genegen tot haar zou voelen. Wanneer hij haar dan bedekt, ontvangt zij een lichte conceptie en zij beweegt zich hiermee rond. Dan, wanneer het zwaarder wordt, roepen zij beiden God, hun Heer, aan: Als U ons een kind schenkt, gezond en wel, zullen wij dankbaar zijn*” (7:189). De vetgedrukte woorden maken volkomen duidelijk hoe *conceptie* plaatsvindt. Er moet een mannelijke tussenkomst bij te pas komen. Wanneer de Korān zegt dat Maria *ontving*, dan kon zij dat niet anders gedaan hebben dan volgens deze universele wet van conceptie, namelijk door middel van een man. Er bestaat een authentieke gezegde van de Heilige Profeet dat een zee van licht werpt op deze kwestie. Toen hij de zogenaamde goddelijkheid van Jezus bediscussieerde met de christelijke priesters uit Najran, bracht hij het overtuigende argument naar voren: “Weten jullie niet dat Jezus door een vrouw werd ontvangen net zoals elk andere vrouw een kind ontvangt?”

Let op de woorden “net zoals elk andere vrouw een kind ontvangt”. Iedereen weet dat geen enkele vrouw zwanger kan worden zonder mannelijke tussenkomst. En wanneer zelfs de heiligste vrouw op aarde nu naar voren zou komen en dezelfde bewering zou doen uit naam van Maria, namelijk dat ze zonder mannelijke tussenkomst zwanger is geworden en in plaats daarvan via een of ander bovennatuurlijk proces, dan zal haar bewering terstond door elk gerechtshof verworpen worden. Conceptie zonder partner is ondenkbaar bij een vrouw, en volgens de hadies werd Jezus door een vrouw ontvangen, net zoals elke vrouw ontvangt. Is het met zo’n duidelijke getuigenis voor ogen niet absurd te beweren, dat Maria zonder een echtgenoot zwanger werd en Jezus zonder vader was geboren?

Hoofdstuk III

Beschuldigden de mensen Maria van onkuisheid?

“Toen kwam zij met hem bij haar volk, hem (bij zich) dragende. Zij zeiden: O Maria, jij hebt zeker iets vreemds gedaan! O zuster van Aäron, jouw vader was geen slechte man, noch was jouw moeder een slechte vrouw! Maar zij wees naar hem. Zij zeiden: Hoe moeten wij spreken tot iemand die een kind in de wieg was? Hij (Jezus) zei: Ik ben daadwerkelijk een dienaar van Allāh. Hij heeft mij het Boek gegeven en mij een profeet gemaakt: En Hij heeft ervoor gezorgd dat ik gezegend ben waar ik ook zal zijn, en Hij heeft me het gebed en de armenbelasting bevolen, zolang als ik leef. En om plichtsgetrouw te zijn tegen mijn moeder, en Hij heeft me niet onbeschaamd gemaakt, ongezegend. En vrede zij met mij op de dag dat ik geboren werd, en de dag dat ik sterf, en de dag dat ik tot leven word gewekt.” (19: 27-33)

Het gangbare verhaal, gebaseerd op deze verzen van de Korān, luidt als volgt. Onmiddellijk nadat Jezus was geboren, werd hij door zijn moeder naar haar volk gebracht. Toen ze haar aantroffen met een kind, waren ze natuurlijk verbaasd en gaven ze haar een fikse uitbrander en beschuldigden haar van onwettige zwangerschap. Daarop wees ze naar de baby om hun verdenkingen te doen bedaren. De baby begon toen te spreken terwijl hij nauwelijks een dag oud was. Dit overtuigde het volk van de wonderbaarlijke geboorte van Jezus.

Dit is de conclusie die uit deze verzen wordt getrokken, namelijk dat Jezus zonder vader was geboren. Naar mijn mening is zo'n conclusie echter op generlei wijze toegestaan uit de verzen wanneer ze beschouwd worden in het licht van de context. De allereerste vraag is: Hield het bezwaar van het volk verband met een abnormaliteit bij de geboorte van Jezus? Met andere woorden, was het een vraag met betrekking tot Maria's kuisheid? Ik zeg dat het niets van dien aard was. Het volk zag niets verkeerd aan de geboorte van Jezus. Wanneer je het bezwaar van het volk beschouwt in het licht van de uitleg die volgt van de lippen van Jezus zelf, dan is de conclusie onweerlegbaar. Wat is deze uitleg? Dat hij een dienaar en een profeet van God was, etc. Bevat die uitleg een woord dat zijn eigen geboorte aankaart? Als de kwestie over zijn geboorte zou gaan en de eer van zijn moeder erbij betrokken zou zijn, dan zou het antwoord van Jezus daarop moeten slaan. Hij zou de positie van zijn eigen moeder opgehelderd moeten hebben en de mensen exact hebben verteld hoe hij was geboren. Juist het feit dat er in het antwoord van Jezus geen dergelijke aanwijzing schuilt, zou een scherpe criticus moeten overtuigen dat het onmogelijk een kwestie was over een geboorte waar het volk aanstoot aan nam. Het zou inderdaad belachelijk zijn van de kant van Jezus om over zijn missie en zijn plichten te spreken, terwijl de mensen hem wilden vertellen over zijn geboorte en zijn moeders kuisheid. Hij zegt geen woord ter verdediging van zijn moeders goede naam, wat een overtuigend bewijs is dat het niet haar kuisheid was wat aan de orde was.

Waar ging de conversatie dan wel over? Het antwoord van Jezus stelt ons in staat dit in een oogwenk te zien. Hij vertelt de mensen over zijn *missie* en daaruit volgt de conclusie dat het volk bezwaren moeten hebben gehad tegen zijn *missie*. Jezus kwam tot het volk met de aanspraak dat hij de Messias was, die door de joden werd verwacht. De joden waren simpelweg verrast over een dergelijke aanspraak van een man die zo totaal hulpeloos was als Jezus. Ze hadden een heel ander beeld in hun gedachten van de Messias. Ze keken naar hem uit als hun redder die het koninkrijk van David zou herstellen. Ze waren natuurlijk niet voorbereid op een Messias van de type Jezus, die de belichaming van hulpeloosheid was. Hoe kon zo'n man beweren de Messias te zijn, die het huis van Israël tot zijn vroegere macht en glorie moest herstellen? Vandaar hun verbazing en verontwaardiging, waarvan ze hun beklag deden bij zijn moeder. Waarom bij de moeder en niet direct bij Jezus? Omdat ze hem hun aandacht niet waard vonden. Maria zei zelf hetzelfde tegen hen. *Zij wees naar hem*, zoals het vers zegt, “Waarom komen jullie bij mij over hierover te vragen?”, zei zij. “Jullie hadden jullie bezwaar liever tegenover de aanspraakmaker zelf kunnen uiten”. De ouderen van het joodse geloof weigerden hem echter aan te spreken. *Hoe moeten wij spreken tot iemand die een kind in de wieg was?* Met andere woorden, hij was maar een jongen en het lag beneden hun waardigheid om tegen hem te spreken. Zo ging het precies bij de delegatie uit Mekka die op Abu Talib, de oom van de Profeet, wachtten om zijn neef van zijn missie af te laten brengen. In het geval van Jezus kwamen de joden naar zijn moeder en vonden het zelfs niet waardig om aandacht te schenken aan de aanspraakmaker, die ze te onbelangrijk achtten. Jezus trachtte niettemin zijn boodschap over te brengen, omdat hij daartoe verplicht was. Hij zei dat er niets was om verbaasd over te zijn. Hij was een dienaar van God en Zijn profeet en was bevolen het goede te doen etc. Deze verzen, waarop vaak de geen-vader theorie van Jezus wordt gebaseerd, bevat dus absoluut geen aanwijzing van zijn geboorte.

Ik wil graag de verschillende woorden in deze verzen verklaren, die de commentatoren op een verkeerd spoor schijnen te hebben gezet. Het allereerste woord is *tahmiluhū* (hem dragende), dat wanneer men dit in de zin van *droeg hem* neemt, de indruk wekt dat Jezus een baby moest zijn geweest toen het voorval plaatsvond. Maar hij kon onmogelijk een baby zijn, zoals de verzen daarop aantonen. Hij zei dat hij tot een profeet was gemaakt en een boek aan hem was gegeven om het volk te leiden. Natuurlijk zou geen enkele zinnige God zo'n missie aan een één dag oude baby toevertrouwen. Vervolgens zegt hij dat hij de gebeden moet zeggen en de armenbelasting moet betalen. Dit kan men ook niet verwachten van louter een baby. Dan zegt hij ook dat hij

goed moet doen tegen zijn moeder, wat aantoont dat hij in een positie moet zijn geweest om dat te doen. Geen enkele baby kan zijn moeder van enige dienst zijn. Dit hele misverstand is veroorzaakt door het woord *tahmiluhū*.

Dit woord betekent ook *dragende op een dier* en het is een feit dat Jezus op een ezel reed toen hij tot zijn volk kwam om zijn missie aan te kondigen, en dit is met een bepaald doel gedaan. Er bestond over de Messias een profetie dat hij op de rug van een ezel zou verschijnen. Om deze profetie te vervullen, was er voor Jezus speciaal voor een ezel gezorgd om op te rijden. In feite had Jezus de jaren des ondersheids al bereikt toen hij bij zijn volk kwam en zijn missie aankondigde.

De andere woorden die de geen-vader theorie aannemelijk maken, luiden: *Jouw vader was geen slechte man, noch was jouw moeder een slechte vrouw*. Dit wordt in de betekenis genomen van, "Waarom blijkt het dat je onkuis bent en bevallen bent van een vaderloos kind?". Dit is te wijten aan onwetendheid van de Arabische taal. Een persoon die een onbetamelijke handeling verricht, kan de bovenstaande uitbrander verwachten. De onbetamelijke handeling in de ogen van Maria's volk was in dit geval de aanspraak van Jezus de Messias te zijn, wat hen absurd toescheen.

De woorden, *zij wees naar hem*, d.w.z. naar Jezus om de critici te beantwoorden, werpen meer licht op waar de kwestie over ging. Als de beschuldiging tegen Maria's kuisheid was gericht, dan zou haar verwijzing naar Jezus klaarblijkelijk niet op z'n plaats zijn. Ze zou zelf haar positie opgehelderd moeten hebben, omdat alleen zij daarvan kon afweten. Een kind kan niet zeggen of hij wettig of niet ontvangen was. Alleen de moeder kan dat vertellen.

Samenvattend kan men de volgende punten vaststellen uit de bovenstaande verzen:

1. De kwestie ging over iets wat Jezus betrof, niet zijn moeders kuisheid, anders zou hij niet uit zichzelf zijn critici geconfronteerd hebben.
2. Maria's zwijgzaamheid toont aan dat Maria's kuisheid er niet bij betrokken was, anders was ze niet stil gebleven. Vandaar dat er geen punt van discussie was over de geboorte van Jezus.
3. Er bevindt zich in het hele antwoord van Jezus geen woord over zijn moeders kuisheid, wat aantoont dat dit niet de beschuldiging van de critici was.
4. Het antwoord toont aan dat het bezwaar tegen zijn missie als profeet was, want dit was het wat hij probeerde te bewijzen.
5. Jezus was op dat moment een volwassen man en de kwestie over zijn geboorte kon onmogelijk te berde zijn gebracht op dit late moment.

Het is dus absoluut ontoelaatbaar om de geen-vader theorie van de geboorte van Jezus op grond van deze verzen te baseren, vanwege de simpele reden dat ze dat punt helemaal niet aankaarten.

Hoofdstuk IV

Waarom *Ibn Maryam* genoemd?

Jezus wordt in de Korān herhaaldelijk *Ibn Maryam* of Zoon van Maria genoemd. Men voert van hieruit aan dat hij geen vader gehad moet hebben, anders zou hij naar zijn vader zijn genoemd. Bovendien wordt er in de Korān geen enkele melding gemaakt van de vader van Jezus, wat aantoont dat hij er geen had.

Grappige argumenten beide. Het eerste is gebaseerd op onwetendheid omtrent de algemene regel volgens welke deze toenames worden gegeven – vooral onder de Arabieren. Een kind wordt aan de hand van de sociale positie of status van zijn vader of moeder naar een van hem vernoemd. Als de vader beter bekend is dan de moeder, dan wordt het kind naar hem vernoemd. Maar ingeval de moeder een hogere positie in de maatschappij geniet, dan wordt het kind evenzeer met haar naam in verband gebracht. Het nageslacht van Ali wordt vandaag de dag bijvoorbeeld niet naar hem, maar naar zijn vrouw, Fatima, vernoemd. Deze laatste was de dochter van de Profeet en als zodanig had men meer gevoelens voor haar dan voor Ali. Vandaar dat haar nazaten *Banu Fatima*, d.w.z. Kinderen van Fatima, worden genoemd. Dit was ook het geval bij Jezus. Zijn vader, Jozef, was een gewone timmerman, terwijl zijn moeder, Maria, een onderscheiden positie in de maatschappij had. Ze had haar leven als non gewijd aan de synagoge, waarvoor ze met bijzonder respect werd aangekeken. De Korān duidt haar in de meest complimenteuzen termen aan. Het lag daarom eerder in de gepastheid der zaken om Jezus naar haar te vernoemen in plaats van naar een mistige timmerman.

Er schuilt echter nog een diepere betekenis in de toenaam *Ibn Maryam*. Wanneer men deze twee simpele woorden juist begrijpt, dan dienen ze als een granaat om het hele gebouw van het christendom op te blazen. Laten we onderzoeken waarom het christendom de leer van de "erfzonde" als zijn eigenste hoeksteen heeft. Eva, de gemeenschappelijke moeder der mensheid, beging een zonde en daarom moet elk kind dat uit een

vrouw wordt geboren die zonde erfen. Men kan daar niet aan ontsnappen. Zonde is een inherent onderdeel van onze natuurgeworden. Hoe moeten we dan verlossing bereiken? Het is onmogelijk om dat te verkrijgen via het leiden van een vroom leven. Dat is verboden voor de mens. De geërfde zonde kleeft zijn hele leven aan hem vast. De rechtvaardigheid van God is onverbiddelijk en moet al zijn zonden straffen. Dit moet de vernietiging van de hele mensheid betekenen. Goddelijke liefde komt echter tot redding en God probeert met een truce de eisen der rechtvaardigheid te bevredigen en op hetzelfde moment de mens te verlossen. Wat is die ingenieuze truc? Hij stuurt Zijn eigen zoon, Jezus, in de vorm van een mens. Hij gaat aan het kruis om te boeten voor de zonden van alle mensen. De eisen der rechtvaardigheid zijn dus bevredigd door een onschuldig mens aan het kruis te doden. Een ander mens kan niet als boetedoening dienen, omdat een zondaar niet kan boeten voor de zonden van anderen. Jezus was Gods eigen dierbare zoon en als zodanig zondeloos en daarom geschikt om zichzelf als zoenoffer voor de rest van de mensheid aan te bieden. Dit is het christendom in een notendop.

De toenaam *Ibn Maryam* blaast deze hele door de mens gemaakte mythe in een klap op. We worden eraan herinnerd dat Jezus de zoon was van Maria, die een vrouw was, en geen enkel kind dat uit een vrouw wordt geboren kan, volgens het christendom zelf, vrij zijn van de smet der zonde. Jezus moet daarom de gemeenschappelijke erfenis van de mensheid deelachtig zijn geweest en kon ook hij niet acceptabel zijn geweest voor God als zondebok. Alleen een zondeloos persoon kan dat doel dienen. Het woord *Ibn Maryam* is dus bij de naam Jezus gevoegd om constant eraan te herinneren dat hij als uit een vrouw geboren geen zoenoffer kon zijn voor een zondig mensheid. Wanneer Jezus echter als zondeloos wordt beschouwd, dan volgt hieruit de conclusie dat er geen zonde via de vrouw wordt overgedragen. Als dat zo is, dan moeten alle mensen, die de Kerk als geboren in zonde beschouwt, louter om reden dat ze uit vrouwen zijn geboren, ook zondeloos zijn. En als de mens zondeloos is, dan hoeft men niet te vragen om een zoenoffer van Jezus. Hij is net zo goed als Jezus en geschikt om zijn eigen verlossing voor elkaar te krijgen door een rechtschapen leven te leiden. Er is geen erfzonde nu om zijn verheffing tot God tegen te houden. In elk van deze gevallen wordt de zoenoffer-van-Jezus theorie ontkracht. In het ene geval is het zinloos – omdat Jezus zelf dan een zondaar is. In het andere geval is het overbodig – omdat ieder mens dan net zo zondeloos is als Jezus.

Zoals ik in de afgelopen afleveringen over dit onderwerp heb trachten te laten zien, zijn de gronden waarop de geen-vader theorie van de geboorte van Jezus zijn gebaseerd stuk voor stuk van de meest zwak mogelijke aard. Het feit dat de Korān van Jezus spreekt als de *zoon van Maria*, terwijl die helemaal geen gewag maakt van zijn vader, wordt als een ander argument aangevoerd voor zijn vaderloze geboorte. Men beweert dat als hij überhaupt een vader had, dan zou de Korān dat verteld hebben. Maar de Korān zwijgt op dit punt en is dus de conclusie dat hij zonder vader moet zijn geboren. Kan de zwakheid nog verder gaan? Dit is een treffend voorbeeld van hoe een bijgelovige gedachtegang een moslim in zijn greep neemt zodra hij over Jezus denkt of spreekt. De meest alledaagse zaken worden opgeblazen en in rookgordijnen gehuld tot iets merkwaardigs en mysterieus. Waarom moeten we verbaasd zijn als de Korān geen gewag maakt van de vader van Jezus? Waarom moet men rond zo'n normale zaak een sfeer van geheimzinnigheid creëren? Er zijn naast Jezus nog andere profeten, die in de Korān worden genoemd, wiens vaders helemaal niet staan vermeld. Kan men met het gezonde verstand hieruit afleiden dat ze allen op een of andere bovennatuurlijke wijze zonder de tussenkomst van menselijke vaders waren geboren? Ook de vader van de Heilige Profeet wordt nergens genoemd, maar we weten met zekerheid dat hij de zoon van Abdullah was. Hoewel er geen specifieke vermelding van de vader van Jezus is, ziet men in de Korān een algemene verwijzing die in die richting leidt. Kijk maar eens naar het vers: **“En Zacharias en Johannes en Jezus en Elia; elk (van hen) behoorde tot de rechtschapenen ... En uit het midden van hun vaders en hun afstammelingen en hun broeders. En Wij verkozen hen en leidden hen op het rechte pad”** (6: 85, 87).

Een verwijzing naar deze verzen in de Korān laat zien dat er achttien profeten hier worden genoemd en dat het woord *ābā'ihim* (hun vaders) voor hen allen is gebruikt, inclusief Jezus.

Ook de Hadies bevat een duidelijke aanwijzing die erop neerkomt dat er niets vreemds was aan de geboorte van Jezus. Toen volgens een authentieke bron een christelijke delegatie uit Najran de Profeet kwam bezoeken, richtte de discussie zich rondom de goddelijkheid van Jezus en zijn zoonschap. De christenen wezen op de bovennatuurlijke geboorte van Jezus als bewijs van zijn goddelijkheid. De Profeet wees dit argument af door te zeggen: “Weten jullie niet dat Jezus door een vrouw ontvangen werd, net zoals elk andere vrouw kinderen ontvangt?”

Het punt is nu, hoe ontvangt elk andere vrouw kinderen? De normale gang van zaken is natuurlijk dat conceptie via mannelijke tussenkomst plaatsvindt. En de Profeet zei daar bovenop: “Weten jullie niet dat er geen kind geboren wordt, of hij lijkt op zijn vader?” Met andere woorden, vanuit het uiterlijk van een zoon kan met vaderschap herleiden. Als de zoon een menselijke gedaante heeft, dan moet ook de vader menselijk zijn. Jezus was uiterlijk menselijk; vandaar dat ook zijn vader een mens moet zijn geweest, en geen God, Die geen gedaante heeft. Jezus was dus niet de zoon van God, maar de zoon des mensen in de letterlijk betekenis van het woord.

De kern van de gedachtegang van de Profeet waarmee hij de christelijke afvaardiging confronteerde, is dat Jezus op normale menselijke wijze was geboren en dus menselijk was. Wanneer men ten aanzien van de veronderstellingen die de voorstanders van de geen-vader theorie naar voren brengen, dezelfde redenering volgt, dan moet men tot de conclusie komen dat Jezus goddelijk was. De christenen redetwisten op grond van ditzelfde punt met de Profeet, dat de moslims heden naar voren brengen, namelijk dat Jezus goddelijk was, omdat zijn geboorte bovennatuurlijk was. De Profeet bewees de onjuistheid van hun veronderstelling, want als men deze veronderstellingen aanneemt, dan wordt de conclusie onvermijdelijk dat Jezus goddelijk was. Vandaar dat de Profeet hun veronderstellingen verwierp. Hij redeneerde dat Jezus op zeer normale wijze was geboren en dus menselijk was. Het is vreemd dat terwijl de geen-vader school onder de moslims de veronderstellingen van de christenen accepteren dat Jezus zonder vader was geboren, zij weigeren de redenering helemaal door te voeren en ook de conclusie toe te geven dat Jezus goddelijk was. Ze kunnen niet het een én het ander zeggen. Als ze de veronderstellingen van de christenen accepteren, dan zijn ze logischerwijs verplicht ook hun conclusie te accepteren. De Profeet volgde de meest wijze koers door hun veronderstellingen te verwerpen en hoog te houden dat Jezus op een volmaakt normale wijze was geboren.

Hoofdstuk V

Maria verrast toen een engel haar het goede nieuws gaf van een zoon

Ik heb reeds enkele Korānverzen besproken, waarop de vaderloze geboorte van Jezus is gebaseerd en ik heb laten zien dat deze helemaal verkeerd zijn geïnterpreteerd. In dit hoofdstuk wil ik graag een ander voorbeeld van een gelijksoortige verkeerde interpretatie ophelderen. Deze verzen lopen als volgt: *“Zij (Maria) zei: Hoe kan ik een zoon krijgen en geen sterveling heeft mij nog aangeraakt, noch ben ik onkuis geweest? Hij (de engel) zei: Zo (zal het geschieden). Jouw Heer zegt: Het is eenvoudig voor Mij; en dat Wij hem tot een teken mogen maken voor de mensen en een genade van Ons. En het is een besloten zaak”* (19: 20-21)

Deze verzen bevatten vele punten die ogenschijnlijk de geen-vader theorie ondersteunen. Volgens de populaire versie gaf de engel Maria de troost dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Het geeft niets als ze niet door een sterveling was aangeraakt. Het was eenvoudig voor God om die noodzakelijkheid terzijde te schuiven en haar een kind te geven zonder dat aan die voorwaarde wordt voldaan. Deze zienswijze wordt verder versterkt door de woorden, *En dat Wij hem tot een teken mogen maken voor de mensen*. Men voert aan dat indien Jezus niet op de gewone wijze was geboren, dan zou hij geen teken zijn geweest. Het is slechts zijn buitengewone geboorte wat hem tot een teken kan maken.

Laat me, om te beginnen, direct zeggen dat in zoverre het Gods macht aangaat om een kind te scheppen zonder tussenkomst van een man, er geen twee meningen kunnen zijn. Hij is de Almachtige en kan doen wat Hem behaagt. Het punt van discussie is echter niet of God dat wel of niet kan doen, maar of Hij *dat doet*. Hij kan een kind uit lucht, uit niets, scheppen. Niemand kan Zijn onbegrensde macht in twijfel trekken. Dit valt buiten de discussie. Het punt is, hoe luidt Zijn wet met betrekking hiertoe zoals de Korān dit voorlegt? We moeten daarom oppassen deze twee kwesties, die heel apart zijn, niet met elkaar te verwarren. Een ander punt van verwarring is de Goddelijke verzekering aan Maria: *Het is eenvoudig voor Mij*. De vraag luidt, waar had deze verzekering mee te maken? Ging het over Gods macht om een kind zonder vader te scheppen? Was Maria zo zwak van geloof om aan Gods almacht te twifelen? Of had de verzekering te maken met het beletsel dat Maria noemde, namelijk dat ze niet door een sterveling was aangeraakt?

Dit zijn twee hoogst belangrijke punten, die opgehelderd moeten worden en klaarblijkelijk is het allemaal een kwestie van interpretatie. De veiligste koers om te volgen voor een correcte interpretatie, is de regel van de Korān zelf. De Korān zegt ons dat die uit twee soorten van verzen bestaat. Er zijn verzen die *muhkama* (vaststaand) zijn, en er zijn verzen die *mutashābiha* (figuurlijk) zijn. De eerste worden *umm al-kitāb*, d.w.z. de fundamentele beginselen van het Boek, genoemd. Deze zijn in duidelijke taal verwoord en zijn vrij van dubbelzinnigheden. Ze laten slechts ruimte open van een enkele interpretatie. De *mutashābiha*-verzen kunnen echter meer dan één betekenis hebben en moeten daarom geïnterpreteerd worden in licht van de fundamentele beginselen. Elke interpretatie die in strijd is met een fundamenteel beginsel moet verworpen worden. Het fundamentele beginsel van voortplanting luidt, zoals ik uitvoerig in mijn vorige afleveringen heb besproken, dat een kind uit een paar wordt geboren – een man en een vrouw. En de Korān zegt ons ergens anders dat de wetten van God onveranderlijk zijn. Hieruit volgt dat ook de wet der voortplanting uit een man en een vrouw onveranderbaar moet zijn. Het vers dat ik bespreek moet dus in het licht van deze wet worden geïnterpreteerd, die verbiedt dat er een kind zonder vader wordt geboren. De suggestie dat de Goddelijke verzekering aan Maria over het krijgen van een vaderloos kind ging, moet dus onmiddellijk onmogelijk verklaard worden, omdat die niet in overeenstemming is met de Goddelijke wet die de Korān neerlegt. Toen er aan Maria werd gezegd, *Het is eenvoudig voor Mij*, betekende dit niet dat God Zijn vastgelegde wet zou veranderen en zij een kind zou krijgen zonder door een man te zijn aangeraakt. De betekenis is dat het voor God eenvoudig was om de beletfels te verwijderen die op de weg van Maria lagen om aangeraakt te worden, namelijk haar

huwelijk. Dit obstakel was in Maria's gedachte onoverkomelijk. Ze had zichzelf gewijd aan de synagoge en kon als zodanig niet trouwen. Toen ze het blijde nieuws ontving van de geboorte van een kind, was ze vanzelfsprekend van haar stuk gebracht en maakte ze melding van de moeilijkheden. Hoe kan ik, zo bedoelde ze te zeggen, een huwelijksband aangaan wanneer dat onder de heilige wet verboden voor me is? Gods verzekering kwam om haar de troost te schenken dat die moeilijkheid eenvoudig te verwijderen was; namelijk dat ze zou trouwen en een kind zou krijgen.

Maria's eigen woorden zijn betekenisvol genoeg. Ze kon geen kind ontvangen zonder een man. Ze kende de Goddelijke wet goed genoeg en maakte daarom gewag van juist dit obstakel op haar weg. En het is op ditzelfde obstakel waar deze Goddelijke verzekering betrekking heeft. Het is volgens de Mozaïsche wet waar dat er op de weg van haar huwelijk geen dergelijke hindernis lag. Een ieder die zich aan de synagoge heeft gewijd, is vrij om te trouwen. Maar zoals de Korān ons informeert, hadden vele ascetische praktijken hun weg gevonden in de synagoge: "*Ascetisme, dat zij hebben ingevoerd*" (57:27). En een van zo'n ascetische invoering was dat niemand die zich ten dienst van de synagoge had gewijd, kon trouwen. Maria was terecht verrast van het nieuws dat ze een zoon zou krijgen. Ze zei dat ze niet onkuis was en tot nog toe niet door een man was aangeraakt. Noch kon men onmogelijk van haar verwachten in de toekomst aangeraakt te worden, daar ze haar leven gewijd had als non. De engel zei, welnu, zelfs dan, het is zoals je vreest, d.w.z. er bestaan ongetwijfeld moeilijkheden, maar God zegt dat Hij deze moeilijkheden zal verwijderen en dat je op fatsoenlijke wijze zal trouwen. En God *bracht* manieren en middelen teweeg, die het voor Maria mogelijk maakten om met Jozef te trouwen.

Ik heb hierboven een Korānvers behandeld, waarin aan Maria het goede nieuws wordt gegeven dat ze een zoon zou krijgen. Ze uitte haar verrassing. Hoe kan dit mogelijk zijn, zei ze? Ik ben tot nog toe niet door een man aangeraakt, noch denk ik, als non zijnde, aangeraakt te worden. De engel suste haar twijfels en zoals ik heb aangetoond, betekent het zeggen dat het eenvoudig is voor God niets anders, dan dat God de obstakels van heersende gebruiken zou verwijderen die op de weg van haar huwelijk lagen.

Ter ondersteuning van deze interpretatie wil ik graag een soortgelijk vers van de Korān onder de aandacht brengen, dat betrekking heeft op Zakaria toen aan hem, net als aan Maria, de blijde tijding van de geboorte van een mannelijk kind werd gegeven. Hij uitte dezelfde verrassing en zei: "*Mijn Heer, hoe kan ik een zoon krijgen, terwijl mijn echtgenote onvruchtbaar is, en ik een uitzonderlijk hoge leeftijd heb bereikt?*" (19:8). Het antwoord op deze verrassing was hetzelfde als in het geval van Maria: "*Jouw Heer zegt: Het is eenvoudig voor Mij, en zeker heb ik jou voorheen geschapen, toen je niets was*" (19:9).

De commentatoren zijn eensgezind van mening dat de woorden, *Het is eenvoudig voor Mij*, betekenen dat de obstakels op de weg van een kindergeboorte vanwege de onvruchtbaarheid van de echtgenote en de hoge leeftijd, uit de weg zouden worden geruimd. Geen enkele commentator heeft geprobeerd achter deze woorden enige mysterie te lezen. Wanneer dit vers met dezelfde bijgelovige gedachte wordt gezien, dan bevat het heel wat om het in iets uitzonderlijks te verdraaien. God zegt dat het eenvoudig voor Mij is. Daarom moet Zakaria op een of andere buitengewone wijze een kind krijgen. God kan alles doen, Hij kan een kind uit lucht, water, stof, een boom, uit werkelijk elk ding – zelfs uit het niets, scheppen. In feite verschaft het afsluitende deel van het vers, waarin Zakaria eraan herinnerd wordt dat hij zelf uit niets was geschapen, steun genoeg voor zo'n soort interpretatie. Toch heeft geen enkele commentator dit in dit licht uitgelegd. Men legt het simpelweg uit in de betekenis, dat de natuurlijke gebreken die op de weg van een kindergeboorte lagen, verwijderd zouden worden.

Wanneer echter exact dezelfde woorden voor Maria worden gebruikt, dan worden hun gedachten vastgegrepen door bijgelovigheid en proberen ze er iets ongewoons in te kronkelen. De Korān zegt zelf elders wat de moeilijkheid was in het geval van Zakaria: "*En Wij herstelden voor hem zijn vrouw*" (21: 90). Kennelijk werd er dus niet op het feit gewezen of God wel of niet op ongewone wijze iets kan scheppen, maar op het lichamelijke gebrek van Zakaria's vrouw. *Het is eenvoudig voor Mij*, verwijst naar dit gebrek. God zegt, *Wij herstelden haar*. Dit zou ons ook in het geval van Maria leiding moeten geven. Ook hierin zouden de woorden, *Het is eenvoudig voor Mij*, precies dit moeten betekenen – Ik zal de obstakels op de weg van jouw huwelijk verwijderen. Elke zaak verliep z'n normale gang in het geval Zakaria. De woorden zijn exact hetzelfde in het geval van Maria. Waarom moet men hier iets abnormaals achter zoeken?

De gedachte van de mens wordt sterk in de greep genomen door liefde voor het ongewone of het bovennatuurlijke. Elk woord dat in verband met de geboorte van Jezus wordt gebruikt, wordt in een soort van mysterie gekleed. In het bovengenoemde vers worden de woorden, *En dat Wij hem tot een teken mogen maken voor de mensen*, ook op zo'n wijze misbruikt. Men voert aan dat de geboorte van Jezus ongewoon was, anders zou er geen sprake zijn van een *teken voor de mensen*, zoals de Korān zegt. Slechts een wonderbaarlijke zaak kan de gedachte van de massa aanspreken en als een teken dienen. Ook dit is te wijten aan een gebrek aan kennis van het Korānisch taalgebruik. Volgens de Korān is elk ding in het universum, van de zon tot het kleinste atoom, een *teken* van God. Het Boek zegt: "*In de schepping van de hemelen en de aarde en de afwisseling van de nacht en de dag, daarin schuilen zeker tekens voor mensen met verstand*" (3:

190). Van elke profeet wordt gezegd dat hij als een *teken* van God voor de mensen is, voor zover zijn leven als een blijvende getuigenis van het bestaan van God dient.

Ook slaag ik er niet in te begrijpen hoe een *teken voor de mensen* zijn plaats erin vindt, zelfs als toegegeven wordt dat Jezus zonder vader was geboren. Het zou alleen een *teken* voor Maria kunnen zijn, die de engel had gehoord en zonder man zwanger was geworden. Maar deze gebeurtenis strekte zich alleen tot Maria uit. Hoe moesten andere mensen te weten zijn gekomen, toen ze zagen dat Maria zwanger was, dat dit het werk van de Heilige Geest was? In plaats van dat Jezus tot een *teken* wordt gemaakt, zou zijn veronderstelde geboorte hem een stigma geven, die op elk vaderloos kind rust.

DEEL II

DE GEBOORTE VAN JEZUS IN HET LICHT VAN DE EVANGELIËN

Hoofdstuk VI

Jezus zoon van David via Jozef genoemd – heeft nooit ontkend toen hij zoon van Jozef werd genoemd – de getuigenis van zijn moeder

Enige tijd geleden heb ik ditzelfde onderwerp, de geboorte van Jezus, in een serie artikelen behandeld en zonneklaar bewezen dat deze edele Leraar van Galilea volgens de normale loop van de natuur was geboren, net zoals elk andere sterveling, en niet op een bovennatuurlijke wijze zoals bijgelovigheid en lichtgelovigheid ons willen doen geloven. Ik heb dit in het licht van de Korān gedaan en Korānverzen over het onderwerp als bron genomen. Helaas imiteert de populaire opvatting van de moslims ook het christelijke bijgeloof dat Jezus zonder tussenkomst van een menselijke vader was geboren. Ik zeg 'imiteert', omdat deze gedachte hoogst waarschijnlijk door de christelijke bekeerlingen tot het geloof in de islam werd ingevoerd. Het was daarom, in het belang van de waarheid, noodzakelijk deze onwaarheid op te blazen, welke door niets in de Heilige Korān wordt ondersteund. Integendeel, er zijn een aantal verzen die sterk het feit staven, dat Jezus niet zonder een menselijke vader kon zijn geboren. Hier wordt een eeuwenlange bewering van de christenen ontzenuwd, namelijk dat hij, Jezus, de zoon van God was en hij als zodanig alleen in staat is de verlosser van de mensheid te zijn. In deze verhandeling zal ik pogen de christenen op grond van hun eigen geschriften, de Evangelieën, te overtuigen dat Jezus de zoon van een mens was, niet van God, en de eigenste hoeksteen van hun geloof zo in duigen valt.

De christelijke leer van de onbevleete ontvangenis van Jezus is gebaseerd op de bekende profetie van Jesaja met betrekking tot de komst van een persoon, Immanuël. Het loopt als volgt: "Zie, een maagd zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuel geven. Boter en honing zal hij eten, zodra hij het kwade weet te verwerpen en het goede te verkiezen" (Jesaja 7: 14-15).

Volgens de christelijke opvatting vond deze profetie van het Oude Testament zijn letterlijke vervulling in de persoon van Jezus. Matteüs bevat een nogal opzichtige beschrijving van de geboorte van Jezus. Deze lijkt een opzettelijke poging te zijn om het op een of andere wijze op deze profetie te laten aansluiten. Het is niettemin, zoals we zullen aantonen, een zeer klungelige poging en verraadt en spreekt zichzelf tegen.

Laten we eerst bekijken in hoeverre de rest van de Evangelieën de versie van Matteüs ondersteunt. Indien Jezus werkelijk zonder een menselijke vader was geboren, dan was dit kennelijk het meest gedenkwaardige gebeurtenis van zijn leven en geen enkele biograaf van hem zou het zich kunnen veroorloven hier in stilte aan voorbij te gaan. Wat verklaren nu de andere drie Evangelieën in dit verband? Ze zijn het alle eens over het punt dat Jezus de zoon was van Jozef, de timmerman. Er staat geen woord in deze drie over zijn maagdelijke geboorte. Mijn eerste argument ter ondersteuning van deze stelling is de geslachtslijn van Jezus. In deze geslachtslijn, zoals die in Matteüs en Lukas staat, wordt Jezus de zoon van David genoemd: "Geslachtsregister van Jezus Christus, de zoon van David, de zoon van Abraham" (Matteüs 1: 1).

En: "En de Heer zal hem (Jezus) de troon van zijn vader David geven" (Lukas 1: 32).

Zoals een blik op de geslachtslijst van zowel Matteüs als Lukas laat zien, wordt de afstamming van Jezus van David via Jozef herleid. Er wordt getoond dat Jozef een directe afstammeling is van David en om die reden wordt Jezus de zoon van David genoemd. Jozef vormt de bindende schakel. Jozef moet daarom de vader van Jezus zijn geweest, anders is de geslachtslijst op zich absurd. Als Jozef niet de echte vader was van Jezus, dan zou het idioot zijn zijn afstamming via hem te herleiden. Hij is de enige bindende schakel tussen Jezus en David. Verwijder deze schakel, zoals degenen doen die zeggen dat Jezus de zoon van God was, en je logenstrafte linea recta de hele beschrijving van de afstamming van Jezus zoals Matteüs en Lukas die zo

gedetailleerd voortbrengen. Als Jozef niet werkelijk de man was uit wiens zaad Jezus was geboren, dan zou ook louter het feit dat hij de echtgenoot was van Maria een dergelijke afstamming niet rechtvaardigen. Het feit van afstamming via Jozef is dus beslissend in deze kwestie. Jezus moest de nazaat van Jozef zijn geweest, net zoals elk menselijk kind de nazaat is van zijn vader.

Vervolgens wil ik ook verzen aanhalen om te laten zien dat Jezus in zijn tijd bekend stond als de zoon van Jozef en ook zo werd genoemd en daar nooit bezwaren tegen maakte. Deze verzen luiden: "Is dit niet de zoon van de timmerman? Heet zijn moeder niet Maria en zijn broeders Jakobus en Jozef en Simon en Judas? En behoren zijn zusters niet allen bij ons? Vanwaar heeft hij dan dit alles?" (Matteüs 13: 55-56).

Jezus zou onmiddellijk bezwaar moeten hebben gemaakt. De mensen waren verrast dat een gewone kerel, iemand uit hun midden, zulke grote aanspraken maakte. Hij zou hen op z'n minst eraan herinnerd moeten hebben dat hij geen gewoon mens was. Was zijn geboorte niet ongebruikelijk? Was hij niet de zoon van God? Zo'n soort van argument was het enige juiste om de verrassing bij de mensen weg te nemen. En als er enige gronden daarvoor waren, dan zou Jezus die niet aan zich voorbij hebben laten gaan. Het feit echter dat hij nooit, direct of indirect, hier de minste aanstoot aan nam, toont buiten alle twijfel aan dat hij feitelijk de zoon was van Jozef en terecht als zodanig bekend stond. Noch Jezus, noch een van zijn tijdgenoten, had het flauwste benul dat hij de zoon was van iemand anders dan Jozef, de eenvoudige timmerman van hun dorp.

Evenzo zegt Johannes: "De joden dan morden over hem, omdat hij gezegd had: Ik ben het brood, dat uit de hemel neergedaald is, en zij zeiden: Is dit niet Jezus, de zoon van Jozef, wiens vader en moeder wij kennen? Hoe zegt hij nu: Ik ben uit de hemel neergedaald?" (Johannes 6: 41-42).

Wat zegt Jezus in antwoord hierop? Niet dat hij niet de zoon was van Jozef, maar van God. Hij legt simpelweg uit wat hij bedoelde met brood uit de hemel. Het was slechts een algemeen feit dat hij de zoon van Jozef was en vandaar was het niet nodig dat punt te weerspreken of uit te leggen. Telkens wanneer de mensen bezwaren maakten tegen zijn missie, dan deden ze dat op grond van het feit dat hij een gewone man was van gewone ouders. Ingeval Jezus de zoon van God was, zelfs bij zijn eigen weten, dan zou hij onmogelijk gezwegen kunnen hebben wat betreft dit hoogst vitale punt, de eigenste kern van de hele controverse tussen hem en zijn tegenstanders. Zijn zwijgzaamheid bezegeld echter definitief het feit dat noch in zijn gedachten, noch in de gedachten van zijn volk, de flauwste notie bestond van zijn bovennatuurlijke geboorte.

De verklaring van Maria moet echter het grootse gewicht dragen in een kwestie als deze. Zij was de moeder van Jezus. Zij was direct betrokken bij hoe de dingen zich werkelijk hadden afgespeeld. Het was voor haar een persoonlijke ervaring en alleen zij kan ons vertellen hoe zij zwanger was geworden – hetzij door Jozef, hetzij door God. Ook volgens haar verklaring was Jezus de zoon van Jozef. Hier is wat ze zei na een lange zoektocht naar Jezus samen met haar man, Jozef: "En toen zij hem zagen, stonden zij versteld en zijn moeder zei tot hem: Kind, waarom hebt gij ons dit aangedaan? Zie, uw vader en ik zoeken u met smart!" (Lukas 2: 48).

De evangeliën van Johannes en Markus bevatten geen woord over de maagdelijke geboorte van Jezus. De overmatige liefde van Johannes voor zijn Meester is welbekend en hij zou de laatste zijn geweest een gebeurtenis als deze in het leven van zijn meester weg te laten, hetgeen aan hem zeker een aura van goddelijkheid zou hebben gegeven. Hij zwijgt, omdat deze gedachte in zijn tijd helemaal niet bestond. Hij zegt: "Fillipus vond Natanaël en zei tot hem: wij hebben hem gevonden, van wie Mozes in de wet geschreven heeft en de profeten, Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazaret" (Johannes 1: 46).

Hoofdstuk VII

Tegenstrijdigheid in Matteüs – "naar men meende" in Lukas

In het vorige hoofdstuk heb ik op grond van aanhalingen uit de evangeliën geprobeerd aan te tonen, dat er tijdens het leven van Jezus geen denkbeeld bestond over een maagdelijke geboorte en zelfs ook niet in de evangeliën is opgenomen. Zijn tijdgenoten noemden hem de zoon van Jozef en niet eenmaal de zoon van God. Jezus maakte er nooit bezwaar tegen zo genoemd te worden. Ook zijn moeder duidt Jozef aan als zijn vader. De evangeliëschrijvers brengen hem ook in verband met David via Jozef. Dit is het overweldigende bewijs in de vorm van zovele evangelieverzen zwart op wit – deze alle komen uit op het punt dat er in het begin niemand er ooit van had gedroomd dat Jezus op een of andere bovennatuurlijke wijze was geboren, en dat Jozef door hemzelf, door zijn moeder en door alle anderen als zijn vader werd gezien. De fabel van de maagdelijke geboorte is dus een verzinsel en een toevoeging van een veel latere datum om het, zoals ik naar voren zal brengen, aan te passen aan een duidelijk plan.

Ik ben me ervan bewust dat Matteüs wel een beschrijving geeft van de maagdelijke geboorte van Jezus, wat betreft zijn ontvangenis voordat Jozef en Maria bij elkaar kwamen, enzovoort. Maar een ieder die in staat is tussen de regels door te lezen, zal onmiddellijk erin slagen te ontdekken hoe deze regels erin zijn gekropen.

Het Evangelie geeft zelf uitleg: “Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen de Heer door de profeet gesproken heeft, toen hij zei: Zie, de maagd zal zwanger worden en een zoon baren, en men zal hem de naam Immanuël geven, hetgeen betekent: God met ons” (1: 22-23).

Men heeft kennelijk gepoogd de profetie van het Oude Testament waarom dan ook erin te doen passen.

“Dit alles is geschied” zou inderdaad “Dit alles is tussengevoegd” moeten zijn, want zoals ik zal aantonen, was het in een veel later stadium dat deze passages erbij kwamen. Dat ze onmogelijk de woorden van Matteüs zelf kunnen zijn, spreekt voor zich. Diezelfde eerste bladzijde waar we deze beschrijving van de wonderbaarlijke geboorte van Jezus aantreffen, bevat ook de geslachtslijn van Jezus. Zoals reeds besproken is, wordt Jezus in deze geslachtslijn de “zoon van David” genoemd, louter omdat Jozef een directe afstammeling van die profeet was. De geslachtslijn maakt van Jezus dus de zoon van Jozef en dit kan absoluut geen juiste beschrijving zijn als Jezus niet uit het zaad van Jozef was geboren. Toch wordt op dezelfde bladzijde gewag gemaakt van de wonderbaarlijke ontvangenis en geboorte van Jezus – een flagrante tegenstrijdigheid, waarvan een heilig persoon als Matteüs niet van beschuldigd kan worden. Een van deze beschrijvingen moet daarom verworpen worden als een latere interpolatie en de keuze moet op de wonderbaarlijke geboorte vallen, die van zichzelf bewijst een latere toevoeging te zijn. “Dit alles is geschied”, zegt de beschrijving, opdat een oude profetie in Jezus vervuld zou worden. In dit geval was er een doel, maar niet in het geval van de geslachtslijn. Vandaar dat het duidelijk het maagdelijke geboorteverhaal is dat verworpen moet worden als een interpolatie. Matteüs' handen zijn verschoond van deze oneerlijkheid. Hij brengt getrouw naar voren hoe hij Jezus kende als “de zoon van David” via, zoals hij ons vertelt, Jozef de timmerman.

Behalve de geslachtslijn noemt Matteüs in nog duidelijkere bewoordingen Jezus de zoon van Jozef: “Is dit niet de zoon van de timmerman? Heet zijn moeder niet Maria en zijn broeders Jakobus en Jozef en Simon en Judas?” (13: 55).

De zoon van de timmerman! Blijft er enige ruimte over voor twijfel na deze duidelijke woorden? Als het wonderbaarlijke geboorteverhaal, zoals dat in hoofdstuk I staat weergegeven, werkelijk van de pen van St. Matteüs afkomstig zou zijn, dan zou dezelfde pen hem niet “de zoon van de timmerman” kunnen noemen. Dit is het tweede punt van tegenstrijdigheid. Op twee plaatsen zien we Jezus als de zoon van Jozef en op slechts één plaats als de zoon van God. De enige aanvaardbare manier om hier uit te komen, is om de laatste als vervalst te verwerpen. De reden hiervoor is, zoals de context zelf aangeeft, duidelijk: “Alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen de Heer door de profeet gesproken heeft, toen hij zei: Zie, de maagd zal zwanger worden en een zoon baren” (1: 22-23).

Hoge autoriteiten geven toe dat het evangelie van St. Matteüs gebaseerd is op dat van St. Markus. Nu bevat Markus geen woord over de geboorte van Jezus. Matteüs kan daarom niet de auteur van het maagdelijke geboorteverhaal geweest zijn.

Nu zal ik een andere maas in de web bespreken die de fictie van de maagdelijke geboorte ondersteunt. Deze komt voor in Lukas 3 :23: “En hij, Jezus, was, toen hij optrad, ongeveer dertig jaar, een zoon (naar men meende) van Jozef, de zoon van Eli”.

Er wordt flink munt geslagen uit de woorden tussen haakjes, *naar men meende*. De waarde hiervan blijkt uit het feit dat het een tussenzin is. Hoge autoriteiten zijn positief in hun conclusie dat de originele tekst deze woorden niet bevatte, die naderhand ertussen zijn geplaatst en daarom tussen haakjes zijn gezet om ze van de originele tekst af te bakenen.

Er is echter een nog concretere bewijs dat de woorden “naar men meende” niet de woorden konden zijn geweest van St. Lukas zelf. Dit zou inhouden dat de heilige zelf niet in het algemene geloof deelde en Jezus niet als de zoon van Jozef, maar van God beschouwde. Waarom zou hij dan überhaupt verdergaan met de geslachtslijn en zijn afstamming via een *mēns* terug te leiden? Via Jozef en David en Abraham zet hij de lijst voort tot hij bij de laatste schakel komt: “De zoon van Enos, de zoon van Set, **de zoon van Adam**” (3: 38).

Let op de woorden, *de zoon van Adam!* Als Jezus volgens St. Lukas de zoon van God was, waarom moet dan überhaupt zijn afkomst helemaal tot aan Adam, de gemeenschappelijke vader der mensheid, terugherteld worden? Deze hele beschrijving zou niets meer dan verspilling van papier en inkt zijn. Hij zou in duidelijke woorden gezegd moeten hebben dat Jezus de zoon van God was. In plaats daarvan zegt hij via zoveel woorden dat hij de zoon van Adam was. Daarom stroken de woorden tussen haakjes, “naar men meende”, niet met zijn eigen woorden.

Wanneer we echter even aannemen dat deze wel de woorden van St. Lukas zijn, dan komt alles hier op neer: St. Lukas zegt dat hoewel Jezus in zijn tijd bij iedereen bekend stond als de zoon van Jozef, is hij het hier echter niet mee eens. De vraag rijst nu: wat zullen we aannemen – bewijzen uit diezelfde tijd, of de eigen

mening van St. Lukas? Het is buiten kijf dat bewijzen van dezelfde tijd de enige gezag vomen inzake een kwestie als deze. De mensen die elke dag van hun leven met Jezus leefden, bevonden zich ongetwijfeld in een betere positie dan St. Lukas, die veel later kwam, om te vertellen wiens zoon Jezus was. Vandaar dat de persoonlijke mening van St. Lukas geen gewicht mag dragen. Wat was immers zijn bron van informatie. Er is slechts één bron, de bron van gelijktijdige bewijzen, en die zijn in strijd met St. Lukas.

Ontleende hij zijn informatie via Goddelijke inspiratie? In dat geval zou hij de volksofvatting duidelijk gecorrigeerd moeten hebben. Hij zou iets gezegd moeten hebben, wat hierop neerkomt: Hoewel de mensen in zijn eigen tijd Jezus als de zoon van Jozef beschouwden, hadden ze het mis; hij was de zoon van God. In plaats van zoiets te zeggen, geeft hij gedetailleerd de menselijke geslachtslijn van Jezus en verbindt hem met Adam. Niet eenmaal spreekt hij over een maagd of een maagdelijke ontvangenis, enzovoort.

Vandaar dat er twee onweerlegbare conclusies zijn. Ten eerste, de woorden "naar men meende" kunnen niet consistent die van St. Lukas zijn. Ten tweede, zelfs als we aannemen dat ze van St. Lukas zijn, dan vomen bewijzen uit dezelfde tijd een afdoende bewijs van de menselijke afkomst van Jezus.

Het is een feit dat noch St. Matteüs, noch St. Lukas verantwoordelijk is voor de woorden die steun verlenen aan de maagdelijke geboorte. Deze zijn interpolaties van een veel latere periode – de periode waarin de Evangelieën in het Grieks werden omgezet. Er bestonden goede redenen om Jezus te omkleden met een aureool van een maagdelijke geboorte en hem tot de zoon van God te maken – zwaarwegende redenen vanwege omstandigheden. Dit zal in het volgende hoofdstuk behandeld worden.

Hoofdstuk VIII

De maagdelijke geboorte een oude mythe – de zoon van God in werkelijkheid een zonnegod – het maagdelijke geboorteverhaal een latere interpolatie – waarom de vervalsing

Ik heb in de voorgaande pagina's vanuit de evangelische bronnen zelf aangetoond, dat de gedachte van een maagdelijke geboorte niet bestond tijdens het leven van Jezus, noch in de tijd van de evangelienschrijvers. Het verhaal werd in een veel latere periode verzonden en in het Evangelie opgenomen. "Er bestonden goede redenen", zoals ik al heb gesteld, "om Jezus te omkleden met een aureool van een maagdelijke geboorte en hem tot de zoon van God te maken – zwaarwegende redenen vanwege omstandigheden". Ik wil deze redenen graag in dit hoofdstuk onthullen.

Om het verinsel van dit maagdelijke geboorteverhaal met betrekking tot Jezus juist te begrijpen, is het noodzakelijk weet te hebben van de gehele keten, waarvan dit slechts één schakel vormt. In de eerste plaats bevond zich hierin niets nieuws. Het was afkomstig uit oeroude tijden en het heerste onder vele oude zoonaanbiddende volkeren, die hun goden zagen als incarnaties van de zon. Apollo en Dionysus, twee Griekse goden, werden verondersteld geïncarneerden van de zon te zijn. En evenzo Hercules bij de Romeinen, Mitra bij de Perzen, Adonis bij de Syriërs, Osiris, Isis en Horus in Egypte en Baäl en Astrate in Babel. Deze waren allen zonnegoden en volgens een eminente autoriteit, dr. Carpenter, hadden ze allen de volgende kenmerken met elkaar gemeen:

Elke van deze zonnegoden was rond 25 december geboren, de dag van het christelijke kerstfeest.

Elk van hen was uit een maagd geboren.

Elk van hen werd in een grot of in een of ander ondergrondse ruimte geboren.

Elk van hen leidde een leven in leed voor de mensheid.

Elk van hen kreeg titels als bemiddelaar, verlosser, genezer en licht.

Elk van hen werd in dit leven overmeesterd door Duistere machten.

Elk van hen verdween ondergronds, waar de Hel zich bevindt.

Elk van hen stond op uit de dood, ging naar de Hemel en werd door hun volk aanbeden.

Elk van hen stichtte een school van heiligen en een kerk, waarin mensen werden gedoopt en ingewijd als discipelen.

Elk van hen wordt herdacht via een eucharistie.

Een vergelijkende blik zal laten zien, dat het hedendaagse systeem van dogma's en rituelen een imitatie is van de oude zoonaanbiddingcultus. Al deze mythologische pennenstreken zijn aan het portret van Jezus toegevoegd. Het is op het eerste gezicht duidelijk, dat men de Israëlitische profeet Jezus, de zoon van een nederige dorpsstimmerman, op deze oude voetstukken van zonnegoden heeft doen zetelen, met alle attributen van oude bijgelovige opvattingen aan hem vastgekleefd. En afgezien van andere zaken, wat het ook noodzakelijk hem een maagdelijke geboorte te geven, hetgeen dan ook werd gedaan.

Het was in de tijd van de Romeinse keizer Constantijn, dat Jezus al deze metamorfoses onderging en van een zwakke sterveling een zoon Gods werd. Er zijn genoeg sterke bewijzen om hier licht op te werpen. Deze

gedachte werd in bestaan geroepen op het moment dat de bijbel in het Grieks werd vertaald. Daarvóór bestond er geen spoor van. Zoals reeds is aangetoond, is het hele verhaal gebaseerd op de profetie in Jesaja: "Zie, de maagd zal zwanger worden en een zoon baren, en zij zal hem de naam Immanuël geven" (7:14).

Nu hebben hogere autoriteiten onthullingen gedaan met betrekking tot deze profetie, die de hele bodem van het maagdverhaal wegslaan. Een eminente autoriteit als het onderzoek van dr. Davidson inzake dit onderwerp, is tot de conclusie gekomen dat het woord "maagd" een verkeerde vertaling is van het oorspronkelijke Hebreeuwse woord. Het oorspronkelijke woord hier was *alamma*, wat "een volgroeide vrouw" betekent. Het werd in het Grieks omgezet in *parthenos*, wat "maagd" betekent. En dit werd, zoals ik zal aantonen, met een doel gedaan. Zonder twijfel blijkt het dat de gedachte van een maagdelijke geboorte op een moment naar binnensloop, toen het christendom in een Grieks jasje werd gestoken. Een duidelijke tekst in het oorspronkelijke Hebreeuws werd verdraaid van een "volgroeide vrouw" naar een "maagd". Dit geknoei met de tekst van het Oude Testament zou voldoende moeten zijn als uitleg van het opnemen van de het maagdelijke geboorteverhaal in Matteüs, wat zo zichtbaar strijdig is met de rest van de bewijzen op dit punt.

Maar de vraag rest: waarom werd dit alles gedaan? Waarom veroorloofde men zich zulke vrijheden met heilige teksten door een woord zodanig te vervormen dat het heel iets anders betekent? Het is waar dat dit gedaan werd toen het christendom zijn geschiedenis aanving onder de oude Romeinen. Maar waarom? De reden is niet moeilijk in te zien. Het is een historisch feit dat de Romeinse keizer Constantijn de persoon was die, bij zijn bekering, van het christendom maakte was het plotseling werd. Het werd in één klap een staatsgodsdienst en de godsdienst van een geheel volk. Maar de geschiedenis vertelt ook dat deze koninklijke bekeerling weinig gecharmeerd was van de edele leraar van Galilea of van zijn leringen. Hij gaf er geen zier om welke godsdienst wel of niet aan te hangen. Hij was bij zijn bekering slechts gedreven door staatsbelangen. Dit wordt door orthodoxe christelijke critici zelf toegegeven. Constantijn was een man met despotische neigingen en wilde ook als zodanig heersen. Een dergelijke heerschappij was echter onmogelijk in de democratische atmosfeer die toen heerste in Rome. Hij bedacht daarom een strategie. De Romeinse bevolking was in die tijd in twee groepen verdeeld. Er waren mensen die medestanders en rivalen waren van Constantijn, de mensen van de aristocratische klasse. Zij waren allen aanbidders van de zonnegod Apollo. De anderen waren mensen die generatie op generatie gebruikt waren om een slavenleven te leiden. Zij waren bijna allen christenen. Constantijns ambitie faalde niet om in deze groep het juiste materiaal te ontdekken om naar zijn eigen wil te schikken en hen te gebruiken als werktuigen voor zijn despotische plannen. De zekerste weg om steun te verkrijgen van deze klassen, was om hun godsdienst, het christendom, te omarmen. Het was echter geen eenvoudige taak om de oude, gevestigde en koninklijke godsdienst op te geven en het door een andere te vervangen. Het was echter niet moeilijk een middenweg te ontdekken. De oude cultus van zonneaanbedding kon in ieder dogma en detail gehandhaafd blijven. Enkel werd Jezus op het voetstuk van Apollo geplaatst. En dit werd dan ook gedaan. Beide groepen van mensen werden tevreden gesteld. De hogere klassen zagen geen verandering in hun gebruikelijke vormen van aanbedding, behalve dan dat de naam van Apollo vervangen werd door die van Jezus. De gewone slaven, de christenen, waren overgelukkig dat de keizer hun geloof omarmde, ook al was het maar in naam. Ze waren trouwens een onwetend volk en wisten niet veel van hun godsdienst af. Louter het feit dat nu Jezus werd aanbeden, was genoeg om hen te binden aan Constantijns heerschappij, hoe despotisch die ook was. Zo gebeurde het dat een oude zonneaanbeddingscultus werd aangegrepen en bestempeld werd als christendom. Jezus werd dientengevolge ingekleed met alle attributen van die cultus, *indusief de maagdelijke geboorte*.

Om de zaken grondig te verichten, was het echter noodzakelijk om deze geleende cultus een bijbelse tint te geven. Het Hebreeuwse *alamma*, een "volgroeide vrouw", van Jesaja werd daarom in het Griekse *parthenos*, "maagd", omgezet. En er werden in de tekst van Matteüs enkele verzen tussengevoegd met betrekking tot de geboorte van Jezus. Evenzo werden in Lukas de woorden "naar men meende" toegevoegd, daar waar van Jezus wordt gesproken als de zoon van Jozef. Dit was niets anders dan vele schakels in de keten, gesmeed door hebzucht en ambitie, gekoppeld aan staatskundige plannen. Jezus van de kerk is niets anders dan Apollo in geleende pluimen, en als men vandaag de dag veronderstelt dat hij uit een maagd geboren is en hem als de zoon van God beschouwt, dan heeft dit niets te maken met de edele ziel die in Palestina leefde en predikte. Die ware Jezus steekt nu duidelijk af, te midden van al deze mist en mythes waarmee egoïsme en bijgeloof hem hebben omhuld. Hij was een eenvoudig mens, de zoon van een eenvoudige dorpstimmerman, Jozef, en een eenvoudige edele vrouw, Maria.

Hoofdstuk IX

Immanuël betekent “God met ons” (Jesaja 7:14) – een profetie die letterlijk vervuld is in de Profeet Mohammed

Ik denk dat dit boek niet compleet zou zijn als er niet meer licht geworpen zou worden op de profetie van Jesaja, die de komst voorzegd van ene Immanuël. Onze christelijke broeders hebben, echter vergeefs, zoals ik afdoende heb bewezen in de vorige hoofdstukken, getracht te bewijzen dat deze Immanuël niemand anders was dan Jezus. Hun enige argument voor zo'n conclusie is dat Immanuël, volgens genoemde profetie, iemand moest zijn die uit een maagd is geboren en dat Jezus op die manier was geboren. Er is reeds aangetoond dat een verkeerde vertaling was van het oorspronkelijk woord *allama*, wat slechts een volgroeide vrouw betekent, een geen maagd. Wanneer dus blijkt dat de aanspraak op een maagdelijke geboorte een verzinsel is, dat houdt Jezus feitelijk op Immanuël te zijn, omdat de enige grond waarop hij zo werd genoemd, de maagdelijke geboorte, in duigen valt. Jezus was daarom niet de Immanuël van de profetie van Jesaja.

Een nauwkeurig onderzoek van het woord Immanuël zelf opent nieuwe perspectieven op deze kwestie. Het woord is een samengesteld woord en betekent letterlijk “God met ons”. Dit is precies de betekenis die gegeven wordt in Matteüs 1:23: “Men zal hem de naam Immanuël geven”, waarvan de uitleg is, “God met ons”.

Hier bevindt zich een onmiskenbare aanwijzing om erachter te komen wie Immanuël was. De christenen beschouwen de maagdelijke geboorte als een dergelijk teken en een dergelijke identificatiekenmerk. Die theorie wordt opgeblazen, want hoger gezag heeft aangetoond dat “maagd” een verkeerde vertaling is van *allama*. Het enige zekere kenmerk om Immanuël zijn juiste plaats te geven, is het attribuut “God met ons”. Laten we, om deze zoektocht te ondernemen, daarom zien of Jezus volgens deze toets enige kans maakt als Immanuël geïdentificeerd te worden.

Immanuël is dus een profetisch woord en heeft zijn eigen identificatie. De voorspelde persoon moet van dien aard zijn, dat hij “God met ons” als onderscheidend kenteken heeft. Hij moet met andere woorden een onwrikbaar geloof in God en vertrouwen in Gods hulp hebben. Zijn wezen moet zodanig doordrongen zijn van dit vertrouwen, dat het hem niet verder verlaat dan het bloed in zijn aderen. De toets van een dergelijk vertrouwen vereist kennelijk de donkerste en moeilijkste momenten. Tijdens de dagelijkse routines in het leven kan men onder normale omstandigheden vertrouwen in God tentoonspreiden indien men geconfronteerd wordt met kleinere problemen. Maar wanneer er een moment komt dat alle hoop wordt afgebroken en de ondergang van iemand een kwestie van luttele seconden lijkt, dan maakt het stevigste vertrouwen vaak plaats voor een alomvattende hopeloosheid, zonder enige zweem van hoop. Het is op zulke momenten dat de ware toets van “God met ons” gehouden kan worden en de ware maat van iemands vertrouwen in God gemeten kan worden.

Eenmaal geplaatst in zo'n vuurproef, zien we, tot mijn spijt, dat Jezus hopeloos tekortschoot. Er trad zo'n moment op zijn leven. Dit gebeurde toen hij aan het kruis werd geslagen. Het zou op dat moment moeten zijn geweest dat hij bewezen had moeten hebben Immanuël te zijn en “God is met mij” moeten hebben geschreeuwd van het kruis. Maar we zien dat hij een heel tegengesteld beeld van zichzelf geeft. Hij zegt “*Eli, Eli, lama sabachthani*, wat betekent “Mijn God, mijn God, waarom heeft U mij verlaten!”.

Een man met zo weinig vertrouwen in God kan natuurlijk niet beweren Immanuël, “God met ons”, te zijn. Het lijkt alsof de Voorzienigheid achter de schermen werkzaam was en Jezus deze historische woorden van het kruis deed slaken. Het lijkt alsof het Goddelijk plan via de lippen van Jezus zelf een weerlegging plande van de christelijke beweringen. Het is in dit verband interessant om op te merken, dat terwijl het geheel van evangelierverslagen omgeven is door een nevel van twijfel en onbetrouwbaarheid, is men het universeel over dit ene vers eens, dat het oorspronkelijk is en de woorden van Jezus zelf zijn. Men kan dit van geen enkel ander vers in de evangeliën zeggen. Volgens alle autoriteiten is dit het enige vers, dat precies tot ons is gekomen zoals de woorden ervan van de lippen van Jezus zelf kwamen. Kennelijk was het Goddelijk plan aan het werk om die zo te behouden, zodat de profetie van Immanuël niet verkeerd toegepast mocht worden op Jezus.

“Vrees niet. Waarlijk, God is met ons”

Richt je nu tot een ander plaatje en je vindt een schitterende, nee, letterlijke manifestatie van Immanuël, “God met ons”. Ook in het leven van de Profeet Mohammed trad er een soortgelijk moment op, toen alles gedaan leek. Een geheime groep had besloten een eind aan zijn leven te maken binnen de vier muren van zijn huis. De Profeet slaagde erin in het holst van de nacht te ontsnappen en bij dageraad een schuilplaats te vinden samen met zijn trouwe vriend Abu Bakr in een grot op een afstand van vijf kilometer van Mekka. Toen ze erachter kwamen, volgden de bloeddorstige moordberamers hun spoor tot aan de grot. De deskundige spoorzoekers verklaarden met stelligheid dat de gezochte man in de grot was, tot waar zij zijn voetstappen hadden nagespoord. Eén blik naar binnen en het was gedaan met de Profeet. De getrokken zwaarden van de moordenaars zouden op hem neerkomen. Er was ook geen vluchtweg. Hij werd omsingeld zonder mogelijkheid

tot redding of een uitweg. Abu Bakr vreesde dat het laatste uur had geslagen. Zijn hart was vervuld met zorg en angst voor zijn geliefde Meester. En, zeer menselijk, geeft hij uiting aan die gevoelens. Daarop volgden de woorden als een bliksemflits: "Vrees niet, waarlijk, God is met ons".

Wat een feitelijk bewijs is dit van wie Immanuël werkelijk was – niet Jezus die op het uur der beproeving schreeuwt, "Mijn God, waarom heeft U mij verlaten", maar Mohammed die, op een soortgelijk moment van extreem gevaar en uiterste hopeloosheid met diepste overtuiging uitroept: "God is met ons!". Merk op dat dit de exacte woorden van de profetie zijn! Als de Profeet hetzelfde in het Hebreeuws had moeten zeggen, dan zou hij exact het woord van Jesaja hebben herhaald – *Immanuël*.

Het spinnenweb

Wat een manifestatie van "God met ons"! Was dit slechts ijdele grootspraak, of rechtvaardigen de gebeurtenissen dat God werkelijk met de Profeet was? Wat was daar aanwezig wat de moordenaars ervan weerhield de fatale blik naar binnen te werpen? Niets meer breekbaars dan een spinnenweb, de zwakste bescherming op aarde! De geschiedenis verhaalt een soortgelijk tafereel van "God met ons" in het geval van de profeet Mozes, toen hij door de Farao en zijn leger werd achtervolgd. Toen werd echter een hele zee van water tussen hem en zijn aanvallers geplaatst. Hier is de verschansing niets sterkers dan puur een spinnenweb, dat door elke passerende zuchtje wind weggeblazen kan worden. Toch wordt deze zwakste bescherming een ijzeren muur, **omdat de hand van God eraan te pas komt**. De spoorzoekers zeggen dat de Profeet in de grot aanwezig moet zijn. Een van de achtervolgers zegt dat dit niet zo kan zijn, omdat er in dat geval geen web daar had moeten zijn. Een andere man, een schaapsherder, zegt dat hij de web daar dagelijks ziet. Wat een manifestatie van Goddelijke tegenwoordigheid en directie tussenkomst! Geen van hen maakte aanstalten de web te verwijderen en een vluchtige blik naar binnen te werpen. Noch komt iemand erop dat het een spin niet lang neemt om zijn web te spinnen en dat die web gemaakt had kunnen zijn nadat de Profeet naar binnen was gegaan.

De profetie van Immanuël, "God met ons", vond dus een tweeledige vervulling in het leven van de Profeet Mohammed. Op het meest kritieke moment gaf hij in exact dezelfde woorden, hoewel in het Arabisch, blijk van zijn vaste, onwrikbare vertrouwen dat God met hem was. Bovendien bevestigen de daaropvolgende gebeurtenissen het feit dat God met hem was, want louter een spinnenweb werd een ijzeren muur en redde hem. Het is dus zo duidelijk als het daglicht dat de profetie van Jesaja met betrekking tot de komst van Immanuël letterlijk vervuld werd in de Heilige Profeet Mohammed.

Hij is het, die zei, "God is met ons", en feiten staven zijn aanspraak. Aan de andere kant bekende Jezus dat God niet met hem was. Boven alle twijfel was de voorzegde Immanuël dus Mohammed en niet Jezus.

APPENDIX

Het laatste bezwaar van de christenen is dat de Heilige Korān het geval van Adam aanhaalt als een parallel voor dat van Jezus; daarom was Jezus, net als Adam, zonder vader. Zij verklaren nadrukkelijk dat Jezus, net als Adam, geschapen was via het Goddelijke bevel, *kun fa-yakūn*.

De christelijke critici van de islam wijzen in dit verband op het volgende Korānvers: *De gelijkenis van Jezus is bij Allah waartijk als de gelijkenis van Adam. Hij schiep hem uit stof, en zei toen tegen hem, Wees, en hij werd. (Dit is) de waarheid van jouw Heer, dus behoort niet tot de aanvechters. (3:59-60)*

Alle commentatoren van de Heilige Korān, vroegere en moderne, zijn het er over eens dat deze verzen, tezamen met enkele andere, geopenbaard werden toen de Heilige Profeet een discussie voerde met de christenen van Najran in het tiende jaar van Hijra.¹ Deze delegatie bestond uit zestig mannen en aan het hoofd stond Abdul Masih, de leider van de christenen van najran.

De discussie vond plaats in de Moskee van de Heilige Profeet, waar de bezoekers waren ondergebracht en waar ze hun eigen gebeden mochten zeggen. In de *Sirat al-Halabi*² wordt het bezoek van deze delegatie zeer gedetailleerd beschreven. Het punt van discussie was de goddelijkheid van Jezus. Abdul Masih, de leider van de christenen, opende de discussie en vroeg aan de Heilige Profeet:

“Zij [de meervoud wordt consequent gebruikt om aan te geven dat Abdul Masih namens zichzelf en zijn metgezellen sprak] zeggen: ‘Wat denkt u van onze Heer (*sāhib*)?’

De Boodschapper van God vroeg: ‘Wie is jullie Heer?’

Zij antwoordden: ‘Isa. Ziet u hem als een dienaar van God?’

De Boodschapper van God zei: ‘Ja’.

Zij vroegen toen: ‘Heeft u iemand als hem gezien, of bent u ingelicht over een mens als hij? Hij is God, omdat hij geen vader heeft, hij de doden opwekte, hij berichten van het ongeziene gaf, de melaatsen genas en vogels van klei maakte. Noemt u hem nog steeds een dienaar van God?’”

De Heilige Profeet antwoordde niet meteen, omdat op dat eigenste moment de Goddelijke openbaring kwam en een van de geopenbaarde verzen was: *De gelijkenis van Jezus is bij Allah waartijk als de gelijkenis van Adam. Hij schiep hem uit stof, en zei toen tegen hem, Wees, en hij werd (3:59).*

Het zij opgemerkt dat de verzen niet zeggen dat de schepping van Jezus als die van Adam was. Ik zal nu de discussie vanuit de *Tafsir Ibn Jarir at-Tabari* [Vol 3: 100-101] aanhalen, waarin zeer gedetailleerd onder dit zelfde vers staat opgetekend:

“Zei vroegen: ‘Wie was zijn vader?’ [De christenen en hun soortgelijken stellen zelfs vandaag de dag nog deze zelfde vraag aan de moslims.]

De Boodschapper van God antwoordde: ‘Weten jullie niet dat er geen kind wordt geboren, of hij lijkt in vorm en gedaante op zijn vader?’

Zij zeiden: ‘Ja.’

De Boodschapper van God zei: ‘Weten jullie niet dat onze God levend is en nooit zal sterven en dat Jezus moest sterven?’

Zei antwoordden: ‘Ja, dat weten wij.’

De Boodschapper van God vroeg: ‘Weten jullie niet dat onze God Eén is, aan Wie alles zich onderwerpt? Hij is de Hoeder en Waker van allen en Hij geeft onderhoud aan iedereen?’

Zij antwoordden: ‘Ja, dat weten wij.’

De Boodschapper van God vroeg: ‘Bezat Jezus enkele van deze machten?’

Zij antwoordden: ‘Nee.’

De Boodschapper van God vroeg toen: ‘Wist Jezus van deze zaken, behalve die waarvan God hem kennis gaf?’

Zij antwoordden: ‘Nee.’

De Boodschapper van God zei: ‘Weten jullie niet dat onze God niet eet, noch drinkt, noch hij antwoordt aan de roep van de natuur?’

Zij zeiden: ‘Ja, dat weten wij.’

Toen zei de Boodschapper van God: ‘Weten jullie niet dat Jezus ontvangen werd door een vrouw, net zoals elke andere vrouw kinderen ontvangt, zei toen van hem beviel, net zoals elke andere vrouw van kinderen bevalt, hij toen werd opgevoed zoals andere kinderen, placht te eten en te drinken en de roep van de natuur te beantwoorden zoals elk ander menselijk wezen?’

¹ De meeste commentatoren zeggen dat de verzen 1 tot 63 van hoofdstuk 3 in die tijd zijn geopenbaard; anderen zeggen dat de verzen 1 tot 84 bij die gelegenheid werden geopenbaard.

² Allama Burhan ud-din Halabi, *Sirat al-Halabi*, Vol. 3: 4. Zie ook *Asrar al-Muhammadiya* van Ahmad Zeeni, Vol. 2: 211.

Zij zeiden: 'Ja, dat weten wij.'

De Boodschapper van God vroeg toen: "Hoe kan de Messias dan Degene zijn voor wie jullie hem houden (nl. God)?"

Rabbi verhaalt dat de christenen geen antwoord konden geven op deze vraag, maar ook niet wilden toegeven en volhardden in hun foute geloofsopvattingen. Als laatste redmiddel nodigde de Heilige Profeet hen uit in termen van de openbaring: *Wie hierover dan met jou redetwist na de kennis die tot jou is gekomen, zeg: Kom! Laten wij onze zonen roepen en jullie zonen en onze vrouwen en jullie vrouwen en onze mensen en jullie mensen, en laat ons dan in oprecht gebed verzinken, en de vloek van Allah uitroepen over de leugenaars.* (3:61)

De christenen wilden wat tijd om de uitdaging te overwegen en de volgende dag deelden Abdul Masih en twee van zijn Metgezellen de Heilige Profeet mede, dat ze hadden besloten die niet aan te nemen, en dat zij niet ten nadele van hem zouden bidden, noch hem zouden nodigen ten nadele van hen te bidden. Daarna werd er een overeenkomst aangegaan dat ze vrij waren hun godsdienst te belijden.

Ik heb deze discussie woordelijk aangehaald om te laten zien hoe de Heilige Profeet "de gelijkenis van Jezus is bij Allah waarlijk als de gelijkenis van Adam" begreep en uitlegde, en hoe hij zijn interpretatie van dit vers illustreerde door op twee zeer gewone feiten uit het leven van elk mens te wijzen: de gelijkenis van een kind met zijn vader in vorm en gedaante en de overeenkomst bij de conceptie en geboorte van elk menselijk kind. Deze illustraties en de gelijkenis met "Adam" zouden niet van toepassing zijn indien men "Adam" zou nemen in de betekenis van de Adam van de bijbel, die noch een vader noch een moeder had. Volgens de bijbel was hij niet door een moeder ontvangen.

Bovendien gaan moslims algemeen van het betreffende vers uit om de goddelijkheid van Jezus te weerleggen. Maar het zou dit doel niet dienen indien Jezus feitelijk met de bijbelse Adam vergeleken zou worden. D.w.z. als zijn geboorte zonder vader zou zijn gebeurd. Nee, het woord *Adam* in dit vers betekent niets anders dan een *mens*. Hazrat Ibn-i Abbas legt het woord *Adam* in dit vers uit als *mens*, want hij zegt dat de mens en niet *Adam* (als een aparte entiteit) uit stof was geschapen. Hij zegt dat dit vers alleen dan een argument kan vormen tegen de christenen, als met *Adam* mens wordt bedoeld.³

Het zij ook opgemerkt dat de Heilige Korān de bijbelse theorie van de schepping van Adam niet aanvaardt. Inderdaad zegt het Boek helemaal niet wanneer en hoe Adam was geboren.

Van Imam Baqir, de grote moslimheilige, is opgetekend dat hij heeft gezegd: "Miljoenen Adams zijn voorbijgegaan voor onze vader Adam". Ibn Arabi, de grote soefi, schrijft in zijn prachtige werk *Al-Futuhat*, dat er veertigduizend jaar voor Adam nog een Adam was.

Ook staat de schepping van Adam nergens in de Heilige Korān. Het Boek zegt niet hoe hij was gemaakt. Nergens wordt er in de Heilige Korān gezegd dat God *Adam* uit *turāb* (stof) schiep, behalve in het onderhavige vers, hierin staat *Adam* voor de *mens*. In werkelijkheid wordt het woord *turāb* (stof) exclusief gebruikt met betrekking tot de schepping van de *mens*.⁴

Ook wordt in de Heilige Korān de schepping van alleen de mens, en niet die van *Adam*, uit *tīn* (Klei) vermeld.⁵ Verder wordt de term *salsāl ka-l-fachchār* (klinkende klei, broos als aardewerk) ook exclusief vermeld met betrekking tot de schepping van de *mens* en niet die van Adam (15: 26-33).

Het is daarom duidelijk dat deze stoffelijke stadia die de mens moet doorlopen in zijn scheppingsevolutie slechts naar de *mens* verwijzen.

De Heilige Korān zegt van Adam dat hij als plaatsvervanger van God op aarde was gemaakt, aan wie *Iblis* weigerde zich te onderwerpen.⁶ In hoofdstuk 2 wordt het woord *Adam* steeds overal gebruikt (2: 31-37), en toch vatten de commentatoren het op als verwijzing naar de mens,⁷ omdat de mens wordt aangesproken als Gods plaatsvervanger op aarde.

En Hij is het Die jullie opvolgers maakte in het land. (6: 165)

³ *Tafsir Ibn-I Hisham*, Vol. 3: 203.

⁴ 22: 5; 23: 35, 82; 27: 67; 30: 20; 35: 11; 40: 67; 50: 3; 56: 47; 78: 40.

⁵ 6: 2; 7: 12; 17: 61; 23: 12; 32: 7; 37: 11.

⁶ 2: 30-36; 18: 50; 20: 116.

⁷ Zie vertaling van Yusuf Ali, p. 24, n. 47; Muhammad Ali, p. 23, n. 449 / 3: 73a.

*En God heeft alle dingen op aarde dienstbaar gemaakt aan de mens.*⁸

De volgende verzen maken het volmaakt duidelijk dat *Adam* in de terminologie van de Heilige Korān *mens* betekent:

En Wij hebben jullie waarlijk geschapen, en daarna gaven Wij jullie vorm, toen zeiden Wij tegen de engelen: Onderwerp jullie aan Adam. (7:11)

En waarlijk schiepen Wij de mens (insān) uit weerklinkend klei (salsāl), uit zwarte modder in vorm gegoten. ... En toen jouw Heer tegen de engelen zei: Ik ga een sterveling (basjar) scheppen uit de essentie van zwarte modder in vorm gegoten. Dus wanneer ik hem heb vervolmaakt, en hem van Mijn geest heb ingeblazen, val dan buigend voor hem neer. (15: 26-29)

Toen jouw Heer tegen de engelen zei: Waarlijk ga ik een sterveling scheppen uit stof (tīn). Dus wanneer ik hem compleet heb gemaakt, en hem van Mijn geest heb ingeblazen, val dan neer en onderwerp jullie aan hem. (38: 71-72)

Ik mag hier opmerken dat het niets dan natuurlijk is dat Gods schepping zich aan de mens moet onderwerpen als plaatsvervanger van God. Maar volgens de Heilige Korān deed *Iblis* (Satan), die onze kwade neigingen voorstelt, dat niet. *Iblis* is in werkelijkheid de grondgedachte van wanhoop, opstandigheid, verdorvenheid of vijandschap, of met andere woorden, onze lagere hartstochten, die ons ertoe leiden kwaad te doen en zonde te begaan. Het is ook het opmerken waard dat volgens deze verzen de geest van God in elk mens wordt geblazen (38: 71-72), en het is deze geest die de mens in staat stelt onderscheid te kunnen maken tussen goed en slecht, en die in werkelijkheid staat voor kennis en verstand en die ons superieur maakt aan alle andere schepselen van God.

De verzen die ik zojuist het aangehaald, verhalen dezelfde gebeurtenissen; over de schepping van de mens en de weigering van *Iblis* voor hem te buigen. Als we deze verzen vergelijken met die van hoofdstuk 2: 36-39, dan komen we niet onder de condusie uit dat *Adam* en *mens* onderling verwisselbare temen zijn en dat *Adam* staat voor de *mens*⁹ in het algemeen, of, zoals al is gezegd, *Adam* staat als symbool voor de *mens*.¹⁰ Ibn-i Jarir legt ook uit dat "*als Adam*" betekent *de gelijkenis van, of als een mens*.¹¹

⁸ 13:2; 14: 32-34; 16: 10-19; 22: 65; 31: 20; 45: 12-13.

⁹ 18: 50; 20: 116-126; 17: 61-65.

¹⁰ Yusuf Ali, Translation of the Holy Qur'an, p. 643, n. 1968.

¹¹ *Tafsir Ibn-i Jarir*, Vol. 3: 189.